

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 19 / CAI / 18.09.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CAI\19CAI\

Fitxer 19CAI1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número ****

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 19, dijous 18 de setembre de 2025

Presidència de la I. Sra. Judith Toronjo i Nofuentes

Sessió 19 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a ****. Presideix Judith Toronjo i Nofuentes, acompanyada de la vicepresidenta, Gisela Navarro Fuster, i del secretari, Jordi Albert i Caballero. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents [Alberto Bondesio Martínez](#), [Cristòfol Gimeno Iglesias](#), [Ivana Martínez Valverde](#) i [Ferran Pedret i Santos](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Albert Batet i Canadell](#), [Agustí Colomines i Companys](#) i [Anna Navarro i Descals](#), pel G. P. de Junts; [Josep M. Jové Lladó](#) i [Marta Vilalta i Torres](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Alejandro Fernández Álvarez](#) i [Juan Fernández Benítez](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Joan Garriga Doménech](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Afers Institucionals amb el conseller de la Presidència sobre els motius pels quals l'increment del 0,5% del sou dels funcionaris no es cobrarà fins als mesos de setembre i octubre del 2025 (tram. 354-00174/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de compareixença de Teresa Cabré i Castellví, presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre els projectes de l'Institut i les possibles sinergies amb l'activitat parlamentària (tram. 356-00856/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Sol·licitud de compareixença de l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre l'adjudicació de les obres per al soterrament de les vies de tren a Sant Feliu de Llobregat i la seva possible relació amb un presumpte cas de corrupció (tram. 356-00865/15). Joan Garriga Doménech, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença de Jordi San José Buenaventura, exalcalde de Sant Feliu de Llobregat, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre l'adjudicació de les obres per al soterrament de les vies de tren a Sant Feliu de Llobregat i la seva possible relació amb un presumpte cas de corrupció (tram. 356-00866/15). Joan Garriga Doménech, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença de Lúcia Muñoz Cáceres, exalcalde de Sant Feliu de Llobregat, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre l'adjudicació de les obres per al soterrament de les vies de tren a Sant Feliu de Llobregat i la seva possible relació amb un presumpte cas de corrupció (tram. 356-00867/15). Joan Garriga Doménech, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Telecomunicacions i la Societat de la Informació, dedicat el 2025 a la igualtat de gènere en la transformació digital (tram. 401-00035/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Lectura de la Declaració en Comissió

7. Compareixença del director del Centre d'Estudis d'Opinió davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre l'activitat i els treballs d'aquest òrgan (tram. 357-00632/15). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

8. Compareixença de Roger Garcia Rodoreda, responsable de polítiques d'infància i sensibilització d'UNICEF a Catalunya, davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre el quart baròmetre d'opinió de la infància i l'adolescència (tram. 357-00634/15). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

9. Compareixença d'una representació de Ràdio Arrels davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre la continuïtat de l'emissora (tram. 357-00633/15). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.

La presidenta

Perdoneu. Bon dia a tots. Comencem la Comissió d'Afers Institucionals.

Perdoneu els problemes tècnics per adaptar la sala que avui tindrem per a aquesta comissió.

Comencem per aquest ordre del dia, però abans sí que demanaria als grups si ens poden fer arribar les substitucions per escrit a la Mesa. Sí que ens han comunicat la de la diputada Júlia Calvet en substitució del diputat Joan Garriga, que és el que tenim anotat en aquests moments. Per part de la resta? *(Pausa.)* El Partit Socialistes.

Ivana Martínez Valverde

El diputat Jesús Becerra substitueix el diputat Ferran Pedret.

La presidenta

Per part de Junts per Catalunya?

Glòria Freixa i Vilardell

Sí, per part de Junts per Catalunya, jo mateixa substitueixo la diputada Anna Navarro i el diputat Lluís Puig substitueix Albert Batet.

La presidenta

Per part del Grup Popular?

Pau Ferran Navarro

Sí, jo mateix substituiré el diputat Juan Fernández Benítez.

La presidenta

Per part d'Esquerra?

Najat Driouech Ben Moussa

Jo mateixa substituiré la diputada Marta Vilalta.

La presidenta

Alguna substitució més? (*Pausa.*)

Sol·licitud de sessió informativa amb el conseller de la Presidència sobre els motius pels quals l'increment del 0,5% del sou dels funcionaris no es cobrarà fins als mesos de setembre i octubre del 2025

354-00174/15

Començaríem per l'ordre del dia, que avui ja tenim establert, amb diverses sol·licituds de compareixença i amb una sessió informativa. Si us sembla, comencem amb el primer punt, que és el de la sessió informativa d'aquesta comissió amb el conseller de la Presidència sobre els motius pels quals l'increment del 0,5 per cent del sou dels funcionaris no es cobrarà fins als mesos de setembre i octubre de 2025, una sol·licitud registrada pel Grup Parlamentari Comuns.

Si us sembla, procedim a la votació.

(*Veus de fons.*)

Perdó. Si vol explicar alguna cosa, el diputat.

(Veus de fons.)

Perdoneu, s'ha perdut. Demanàriem si es pot fer una nova substitució perquè ha caigut el programa ara mateix.

[# Intervinent]

Doncs, llavors, la diputada Montse Ortiz substitueix el diputat Lluís Puig fins que no s'arreglin els problemes tècnics. Merci.

La presidenta

Gràcies. Procedim a la votació.

Vots a favor?

Abstencions?

5 abstencions.

I vots contraris?

(Veus de fons.) No hi ha cap vot contrari. Esquerra hi ha votat favorablement.

Es votaria... Sortiria aprovada, en aquest cas, pels vots d'Esquerra, Junts, els Comuns i el Grup Popular.

**Sol·licitud de compareixença de Teresa Cabré i Castellví,
presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, perquè informi sobre
els projectes de l'Institut i les possibles sinergies amb l'activitat
parlamentària**

356-00856/15

Procedim, a continuació, per la sol·licitud de compareixença de Teresa Cabré i Castellví, presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, davant d'aquesta comissió perquè informi sobre els projectes de l'Institut i les possibles sinergies amb l'activitat parlamentària, una sol·licitud registrada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari Comuns, de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Procedim a la votació.

Vots favorables?

Abstencions?

Vots en contra?

Un vot en contra. Ha sigut aprovada.

Sol·licitud de compareixença de l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat perquè informi sobre l'adjudicació de les obres per al soterrament de les vies de tren a Sant Feliu de Llobregat i la seva possible relació amb un presumpte cas de corrupció

356-00865/15

Sol·licitud de compareixença de l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre l'adjudicació de les obres del soterrament de les vies de tren a Sant Feliu de Llobregat i la seva possible relació amb un presumpte cas de corrupció.

En aquest sentit, hi han diverses compareixences en la mateixa línia i sol·licituds. Demanaríem a la diputada si les podem votar en bloc. *(Pausa.)* Sí?

Doncs passariem a la votació del punt 3, del punt 4 i del punt 5, que serien per als mateixos motius exposats per part del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Vots a favor?

2 vots a favor.

Abstencions?

Cap abstenció.

I vots en contra?

Serien rebutjades, les sol·licituds de compareixença dels punts 3, 4 i 5 de l'ordre del dia.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Telecomunicacions i la Societat de la Informació, dedicat el 2025 a la igualtat de gènere en la transformació digital

401-00035/15

A continuació, passarem al punt de la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Telecomunicacions i la Societat de la Informació, dedicat el 2025 a la igualtat de gènere en la transformació digital, una declaració registrada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Popular, pels Comuns, Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, per tal de poder fer la lectura en aquesta mateixa comissió.

Procedirem, per tant, a la lectura. I diu així: «La Unió Internacional de Telecomunicacions és l'agència de les Nacions Unides especialitzada en les tecnologies de la informació i la comunicació. Actualment la integren 194 estats membres i més de mil associacions entre empreses, universitats i organitzacions internacionals i regionals. Creada el 17 de maig de 1865, és l'organisme intergovernamental i multilateral més antic del món. La Unió Internacional de Telecomunicacions és responsable d'establir i regular les normes i els estàndards mundials per a garantir la interconnexió perfecta de tots els sistemes de telecomunicació, i té el compromís de connectar el món.

»És per aquest motiu que cada 17 de maig se celebra el Dia Mundial de les Telecomunicacions i la Societat de la Informació. Precisament aquest any coincideix amb el cent seixantè aniversari de la seva fundació, i el tema que la Unió Internacional de Treballadors ha escollit per a commemorar aquesta efemèride és el de la igualtat de gènere en la transformació digital.

»A més, el programa estratègic de la dècada digital per al 2030 de la Comissió Europea estableix els objectius per a la Unió Europea i per a cada estat membre per tal de reindustrialitzar-se i assolir la independència tecnològica. Aquests objectius s'agrupen, per tant, en quatre àmbits: les inversions en infraestructures digitals; la digitalització de totes les empreses i la creació de noves empreses de la indústria digital; la digitalització dels serveis públics, i la capacitat digital del ciutadans.

»Segons aquests objectius, la Comissió Europea estima que l'any 2030 es necessitaran vint milions d'especialistes en tecnologies de la informació i la comunicació, un deu per cent de la població activa. El 2024 hi havia a la Unió Europea 9,7 milions d'aquests especialistes, un 4,8 per cent de la població activa, dels quals només el vint per cent són dones. La Comissió estima que, si es continua creixent al ritme dels darrers anys, el 2030 només hi haurà 12 milions d'especialistes, una xifra que, per insuficient, pot limitar el creixement econòmic i l'assoliment de la resta d'objectius.

»És per aquest motiu, i per al desenvolupament just, igualitari, no-discriminadori i inclusiu de les capacitats digitals de les dones i de llur paper en la societat digital, que el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de reduir la bretxa digital de gènere i la importància que el sistema educatiu i les universitats duguin a terme programes per a incrementar el percentatge de dones en els estudis tecnològics de formació professional i universitaris.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya constata la necessitat que les empreses i les institucions desenvolupin plans per a garantir l'accés professional de les dones en igualtat de condicions laborals, i que calen indicadors i estàndards sobre la participació

Fitxer 19CAI2

de les dones en l'àmbit digital per a facilitar l'adopció de polítiques efectives d'igualtat.

»Finalment, el Parlament de Catalunya declara que és necessari promoure i visibilitzar les dones en l'àmbit digital per a avançar en la igualtat i que les organitzacions de la societat civil estableixin polítiques d'igualtat adaptades a cada moment de la vida formativa i laboral de les dones.

»Palau del Parlament, 23 de juliol de 2025.»

Queda, per tant, llegida aquesta declaració institucional que avui teníem en l'ordre del dia d'aquesta Comissió d'Afers Institucionals.

**Compareixença del director del Centre d'Estudis d'Opinió per a
informar sobre l'activitat i els treballs d'aquest òrgan**

357-00632/15

Procedirem, per tant, al següent punt, que seria, ara sí, la compareixença del punt 7, del Centre d'Estudis d'Opinió, que ens parlarà sobre l'activitat i els treballs d'aquest òrgan.

Procediríem a fer una petita pausa d'un minut per donar la benvinguda al compareixent.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

D'acord. Començaríem, en aquest cas, amb la compareixença del director del Centre d'Estudis d'Opinió davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre l'activitat i els treballs d'aquest òrgan. Molt benvingut, Joan Rodríguez Teruel. Moltes gràcies per assistir i per poder-nos acompanyar com a director del CEO. Com comentàvem a l'inici amb els portaveus dels diversos grups parlamentaris, hi haurà una intervenció inicial per part del director, de vint minuts. Procedirem, després, de fer una ronda per part dels grups, de cinc minuts, i també un torn de respostes, de deu minuts. Així que comencem amb aquesta intervenció inicial.

Gràcies.

Joan Rodríguez Teruel (director del Centre d'Estudis d'Opinió)

Moltes gràcies, presidenta. Permeti'm que em posi per controlar el temps...

Il·lustres diputades, il·lustres diputats, és un plaer i un honor per a mi poder comparèixer davant d'aquesta comissió per donar compte dels treballs del CEO i, per tant, em cenyiré al que és l'objecte, que és, com deia, informar sobre activitats i treball del CEO. Però com que és la primera vegada que ho comparteixo, crec que també corresponia parlar, fer cinc cèntims sobre les prioritats que m'agradaria desplegar durant aquest mandat, el temps que perduri. I, evidentment, també

relacionar-lo amb la diagnosi sobre l'estat de la situació del CEO que m'he trobat i que justificaria aquestes prioritats.

A risc de ser reiteratiu, permeti'm recordar que el CEO es va crear el 2005 amb el Decret 1/2005, pel qual s'establia per primer cop un organisme dedicat a fer seguiment i producció de les enquestes, tot i que en aquell moment estava allotjat a l'Institut d'Estadística de Catalunya, l'Idescat, i posteriorment va ser regulat amb la Llei 6/2017, en la qual ja es creava com a organisme autònom i independent.

Aquella llei li va assignar al CEO dues finalitats: d'una banda, gestionar el registre d'estudis que ja existia i pel qual es donava publicitat i es fa recompte de tots els estudis d'opinió que es fan en l'àmbit de la Generalitat. I també, i aquesta seria la novetat, se li va assignar la funció d'elaborar estudis d'opinió sobre la societat catalana i també, i en exclusiva, els estudis electorals, en els quals es demana per la intenció de vot i per la valoració de líders de partits. Dintre d'aquesta funció s'entén que, també, el CEO havia de prestar assessorament a altres organismes de la Generalitat sobre estudis que es poguessin fer i també fer difusió i publicitat dels seus resultats.

Aprofito per dir que, amb aquesta llei, el CEO no només..., la llei no només extreia el CEO de l'Idescat, sinó que també va contribuir o hauria de contribuir a clarificar una confusió que encara avui moltes vegades trobo entre opinadors i a vegades fins i tot entre representants, entre estadística i opinió pública, eh?, entre els estudis, l'estadística poblacional, i els estudis d'opinió pública. I el CEO se centra en aquesta funció, que és una funció clarament diferent de l'anterior.

En tot cas, per desplegar aquesta funció d'elaboració d'estudis i gestió del registre, el CEO establia, a part de definir la naturalesa, les funcions i els recursos, definir una organització dintre de la qual destaquen dos òrgans interns. Un és el Consell Rector. El Consell Rector assessora i supervisa l'activitat del centre i, sobretot, l'actuació del director; aprova el pla anual d'estudis, que són aquells estudis que es poden fer i que han de ser aprovats sempre prèviament pel Consell Rector; presta, evidentment, assessorament al director sobre aquelles qüestions que pertoquin i, a més, elabora un informe anual sobre la seva qualitat, que són..., tant l'aprovació del pla anual

d'estudis com l'elaboració de l'informe anual són instruments de garantia sobre la publicitat i també sobre la qualitat del que es pugui fer allà dintre.

Recordin que la composició del Consell Rector està formada parcialment per la representació de tots els grups parlamentaris a través d'un representant dintre del consell, a banda d'una selecció de membres del Govern o d'experts escollits pel Govern i d'experts acadèmics. Atesa aquesta composició, volia recordar que el Consell Rector és l'espai ordinari en el que els grups parlamentaris poden disposar d'una informació contínua sobre el detall dels estudis que fem a la institució. És el lloc en el qual es pot mantenir una comunicació i col·laboració permanent amb el director i a través d'ell, amb la institució, i també des de la qual els grups parlamentaris poden canalitzar de manera constant els seus comentaris, suggeriments i crítiques a tasques del centre.

Per això, els animo a continuar utilitzant el Consell Rector com aquest instrument d'interlocució permanent que alguns grups parlamentaris clarament utilitzen, amb independència, evidentment, que jo comparegui davant del Parlament i d'aquesta comissió, sempre que sigui necessari i se'm requereixi.

Lògicament, l'altre òrgan intern de rellevància és el director, que és el responsable, en darrer terme, de dirigir i administrar el centre. Abans de mi, recordo que hi ha hagut tres directors: el professor Gabriel Colomé, el professor Jordi Argelaguet i el professor Jordi Muñoz.

Tal com estableix el primer article de la llei, també vull mencionar que el seu és un organisme *autònom*, que només té dependència jeràrquica en termes de finançament i de nomenament del director, però és un organisme autònom, amb plena autonomia administrativa, amb personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat d'obrar per complir les seves funcions. De fet, també és nomenat..., és un organisme considerat mitjà propi. Aquesta condició li dona plena autonomia en la gestió, però també li encomana una sèrie de responsabilitats que haurien d'estar a l'alçada dels recursos disponibles. D'això..., tornaré més tard.

Actualment, el CEO compta amb una plantilla de setze treballadors i treballadores, incloent-hi el director. A més d'aquest, ja tenim sis d'aquests treballadors que estan adscrits a l'àrea de Direcció i Serveis, amb funcions diverses, i nou a l'àrea d'estudis.

També més endavant m'hi referiré, a això. El pressupost actual del CEO és d'1 6 milions, aproximadament. Prop de la meitat, com acostuma a passar en aquest tipus d'organismes, cobreix el capítol de personal, i una quarta part, aproximadament, serveix per finançar el treball de camp dels estudis que fem.

Sobre aquests estudis... S'ha de dir, evidentment. Això és la part substantiva de l'activitat del CEO en la funció d'elaboració d'estudis. Nosaltres funcionem a partir, com els deia abans, de plans anuals que s'aproven en el Consell Rector i que cada estudi nou que fem pertoca a una modificació per part del Consell Rector, que sempre és qui decideix què es fa i què no.

Fem, actualment, cinc tipus d'estudis. Un, que és el que tothom coneix, que és el baròmetre electoral, el baròmetre d'opinió política, el BOP. És una eina d'instruments, sobretot, per mesurar la situació política. I és aquí on es pregunten, es fan preguntes de caràcter electoral. En fem tres cada quatre mesos.

Després, tenim l'òmnibus, que és un estudi a base de les preguntes que recollim a proposta dels departaments i dels organismes dependents de la Generalitat. En fem dos a l'any, de caràcter semestral.

Després, fem l'enquesta de valoració del Govern i de les polítiques públiques, que essencialment és un estudi orientat, sobretot, a avaluar els serveis prestats per la Generalitat sense entrar en el terreny electoral i de partits.

També fem un estudi de caràcter sociopolític. Estudis; dos o tres, depèn. Aquests estudis de caràcter sociopolític són els més genuïnament propis del CEO, juntament amb el baròmetre, perquè aquí, des de la direcció i des de l'àrea d'estudis i de recerca, es decideixen els temes i llavors ens centrem en temes específics que hi anem profundament i que treballem amb més amplitud que les altres enquestes.

I, finalment, des de fa un parell d'anys fem també una enquesta longitudinal, que és una enquesta de caràcter *panel*, en la qual fem el mateix qüestionari, més o menys, aplicat als mateixos ponents, repetint l'enquesta cada any, on l'important no és tant veure la distribució o les característiques de les respostes en un any concret, sinó veure l'evolució que un mateix individu té en termes d'estabilitat o de canvi en aquestes actituds.

Aquestes enquestes, aquests estudis, s'han d'afegir a alguns estudis més extraordinaris, evidentment, estudis de caràcter preelectoral o postelectoral si hi ha eleccions, i també quan s'escau o ho considerem convenient i tenim pressupost, fem, darrerament, alguns estudis metodològics, sobretot per tastar la qualitat i la utilitat d'indicadors que fem.

A banda d'aquests estudis propis que els he comentat, també fem una tasca de col·laboració amb altres departaments i organismes de la Generalitat. En els darrers dos anys, de fet... Hi ha algun tipus d'estudis que des de fa temps treballem. Hem col·laborat amb el Departament d'Acció Climàtica, amb el Departament d'Empresa i Treball, amb el Departament d'Igualtat i Feminismes i amb el Departament de Justícia. Seguim fent l'enquesta sobre temes religiosos. Hem fet una enquesta sobre discriminacions i, després, moltes enquestes orientades sobretot a tastar la qualitat i l'opinió dels ciutadans, que entra en contacte, per exemple, amb les enquestes que fem per a l'Agència Catalana de Consum o l'Agència Catalana de Turisme, i també la col·laboració que fem amb l'Oficina Antifrau.

Fitxer 19CAI3

Per acabar amb aquest breu repàs inicial, com que he dit al principi que el CEO fa de registre d'estudis que es fan en l'àmbit de la Generalitat, el 2024 vam registrar vint-i-vuit estudis i el 2025, divuit estudis. Això no vol dir necessàriament que siguin estudis que hagin fet aquest any, perquè, quan els organismes fan estudis propis, tenen un marge de temps que de vegades passa d'un any a un altre fins que l'han de donar d'alta en el registre.

En fi, fins aquí el que he fet és un resum de què és el CEO i quina és l'activitat que fa. He de dir que l'any que porto des del setembre passat que vaig prendre possessió del càrrec al que m'he dedicat és seguir el pla anual d'enquestes que es feia el 2024 i reeditar un pla d'enquestes bastant similar pel 2025. Els informo que actualment hem acabat, per exemple, el treball de camp d'una enquesta sociopolítica, que publicarem en les properes setmanes, així com el treball de camp del segon òmnibus de l'any. I en breu, en una o dues setmanes, començarem el treball de camp de

l'enquesta de valoració del govern de polítiques públiques i de l'enquesta longitudinal. I també el mes d'octubre segurament farem el tercer baròmetre de l'any.

Dita aquesta explicació ràpida de les activitats que fem del CEO, permetin-me que també faci una breu menció a les prioritats que m'agradaria desplegar en el temps que estigui com a director, com a resposta a una diagnosi dels desafiaments i de les necessitats que té el centre.

Abans de tot, però, m'agradaria fer un reconeixement i un agraïment als directors que m'han precedit. Entre altres coses, perquè la seva tasca m'ha permès començar en un punt de partida menys desfavorable del que ells van haver d'afrontar. Recordem que el professor Gabriel Colomé, en els primers anys del centre, el que va fer va ser, de fet, crear la institució *ex novo* completament, amb tot el que això comporta. Després, durant uns deu anys, el professor Jordi Argelaguet, va haver de consolidar la institució en una època molt complicada en termes econòmics, també per condicionants polítics, en la qual de vegades, fins i tot, la pervivència, la supervivència del centre no estava absolutament garantida. I, finalment, el professor Jordi Muñoz va haver d'encarar i es va posar mans a la feina per abordar algunes de les dificultats que tenia, que els explicaré després, tècniques en la confecció d'enquestes.

A més, assumeixo la direcció del centre en un moment que crec que és molt interessant, de canvi social i, de fet, diria de transformació social del país, perquè sabem que ja des de fa uns anys hi han dinàmiques de canvi en els orígens, en els valors de renovació generacional i fins i tot també de canvi en el panorama polític. I una institució com el Centre d'Estudis d'Opinió ha de ser un far i ha d'estar a l'avantguarda en l'explicació d'aquest tipus de canvis, sobretot per aportar claredat i evidències empíriques que ajudin a fer una comprensió i un debat sobre aquests canvis de forma més racional.

Des d'aquesta perspectiva, hi han tres prioritats que m'agradaria destacar. En primer lloc, la necessitat d'innovar en la producció d'enquestes. El gran repte d'una institució com la nostra, òbviament, és mantenir la qualitat dels estudis i sobretot, la qualitat en la recollida de dades, que és, al final, la clau de la nostra activitat. Com deia abans, en el marc de transformació de canvis socials i d'hàbits en els estils de vida,

i també la transformació metodològica que fa perdre eficàcia a alguns dels mètodes tradicionals més estesos per recollir dades, com els que utilitzava el CEO, però també la irrupció de noves tecnologies, obren, no?, transformen la manera de fer enquestes aquí i arreu.

El CEO va començar a fer, al principi, totes les seves enquestes, essencialment, a través de la tècnica telefònica, amb mostres per quotes, que és la forma tradicional que, encara, avui molts mitjans encara segueixen i que molts dels que han estat tradicionalment acostumats a tractar amb enquestes treballen. Però aquest és un mecanisme que està clarament en decadència.

Un exemple aclaridor: la darrera enquesta telefònica que va haver de fer el CEO va ser l'any passat, una enquesta preelectoral, per una qüestió bàsicament de temps i de pressupost. És una enquesta que tenia com a objectiu mostrar els pronòstics per l'escenari electoral de les eleccions del maig de l'any passat. Hi havia una mostra tradicional polietàpica per quotes de 1.500 casos, i per obtenir aquestes 1.500 respostes la companyia que vam contractar va haver de fer gairebé 35.000 trucades, vint-i-tres trucades per cada resposta aconseguida. Què ens diu això? Bàsicament, que perdem qualsevol capacitat. Malgrat que respectem les quotes i que aparentment tinguem una bona distribució obtinguda, al final, el resultat i el control dels biaixos i de la qualitat de la representativitat que tenim es perd pel camí. I, a més, ens quedem sense capacitat de poder controlar això *a posteriori*.

Per afrontar aquesta situació, el meu predecessor, en Jordi Muñoz, va impulsar una transformació molt important que m'agradaria que en fossin conscients i que coneguessin. I és perquè és un procés que ara està condicionant l'evolució del CEO. Vam deixar de fer enquestes per mostres de quotes, eh?, principalment recollides telefònicament, per la creació d'un panell basat en mostres de caràcter probabilístic, que fem amb ajuda de l'Idescat, recollint mostres, diguem-ne, aleatòries del conjunt de la població, a les quals després els recollim en enquestes o qüestionaris, respostos amb respostes autoadministrades, qüestionaris que els propis enquestats recullen via correu o via *online*. Després, ara faré una menció al respecte.

L'important d'això és que la creació d'aquest panell el que fa és transformar la forma de fer enquestes, però també la forma de fer el CEO. Crea noves necessitats i també,

direm, ens obliga a actualitzar tots els mecanismes i els protocols de treball intern, la qual cosa també exigeix tenir uns recursos a l'alçada. Però també ens garanteix no només superar problemes de representativitat, com els he mencionat abans, sinó obrir noves possibilitats que potser, segurament, fins ara una institució com el CEO no podia fer.

Perquè entenguin l'abast del nou context, ara estem treballant amb aquest panell d'enquestats, que en els darrers dos anys i mig, tres anys han respost unes 26.000 persones; 26.200 persones, en concret. Són persones a les quals en algun moment, després d'haver estat seleccionades aleatòriament, se'ls ha enviat una invitació perquè responguessin i han respost via *online* o via paper. Algunes d'aquestes persones, amb el temps, han acabat demanant donar-se de baixa del panell o les hem eliminat perquè han deixat de respondre, però actualment el panell té 21.338 panelistes actius. Això vol dir que és gent que està..., tenim contactada, evidentment amb uns protocols que garanteixen anonimat i que de tant en tant anem enviant-los unes enquestes o unes altres, segons decidim la gestió, diguem-ne, d'aquest grup de ponents.

Això ens permet tenir un grup d'enquestats permanent, amb uns nivells de representativitat i resposta de molta qualitat, majors que en altres mecanismes. Però també això significa que necessitem cuidar i mantenir això i fer-ho evolucionar. Vull mencionar que només el baròmetre d'opinió política, per les seves característiques i per la sèrie que tenim, pràcticament, que és un producte creat des de l'inici del CEO, el manteniment a través d'una mostra tradicional per quotes i amb respostes obtingudes presencialment, no? La resta fem totes les enquestes a través d'aquest panell.

Què implica això que els explico? Doncs que hem de dedicar recursos i hem de millorar els aspectes tècnics i els desafiaments que ens genera això. Això significa millorar el nivell de resposta. Hem d'estudiar millor els problemes de representativitat que pugui tenir. Hem de garantir la qualitat de les dades, i això significa, per exemple, doncs, treballar més intensament amb l'Idescat per millorar la base mostral de la que partim. Hem de combinar i d'introduir, segurament, noves tècniques de resposta per

obrir enquestes multicanal, per millorar la infrarepresentació d'alguns grups socials que sabem que no estan ben representats en el grup, etcètera, etcètera.

L'important d'aquí és que aquest nou mètode de fer enquestes no està exempt dels problemes que tenen sempre tots els mètodes per fer enquestes en termes de representativitat, de programes de resposta, etcètera. Però, a diferència dels tradicionals, aquest ens permet estudiar millor on estan els biaixos i com els podem resoldre. Per això, la meva principal prioritat durant el meu mandat serà mantenir el treball per millorar i reforçar aquest panell, eh?, i abocar-hi els recursos que puguem aportar-los.

La segona prioritat, en una altra funció, més relacionada amb el tema de difusió dels resultats del CEO, té a veure amb una percepció, crec que compartida, en la qual sabem que el CEO no només recull dades, també les ha de difondre. I és una de les funcions recollides per la llei. Jo crec que és evident que fins ara el Centre d'Estudis d'Opinió no ha pogut consolidar-se com un instrument clau en el disseny de polítiques públiques. Fem col·laboració amb alguns organismes, però moltes vegades ho fem des d'un punt de vista una mica tangencial, de suport, sense entrar en el cor de les principals mesures que impulsa el Govern de la Generalitat.

També crec que és millorable la manera com transmetem la informació al debat públic. Moltes vegades és percebut, simplement, com l'organisme que fa enquestes electorals o que fa prediccions electorals. I això és un aspecte rellevant del que després en podem parlar, però no és ni l'únic focus, ni hauria de ser el principal focus de la institució. Per avançar en aquest punt, doncs, ja estem treballant en el disseny d'estudis orientats a polítiques en col·laboració amb els departaments. Estem preparant la renovació a fons de la web del CEO i iniciarem, en els propers mesos, en la mesura del possible, la publicació de notes divulgatives, també notes sobre els experiments que estem fent. I ja està.

I, ja per acabar, ara que he complert el temps, només mencionaré ràpidament que la tercera prioritat, que està relacionada amb les dues anteriors, evidentment, es tracta de resoldre i superar la insuficiència dels recursos i la sostenibilitat del CEO. Només apunto abans d'acabar: tinguin en compte que el CEO porta anys treballant amb una plantilla i amb un pressupost pràcticament congelats des de les retallades

del 2011. Amb els mateixos recursos, per tant, durant pràcticament quinze anys. Això, evidentment, ha dificultat la incorporació de nous perfils professionals i ha limitat la capacitat de resposta davant dels problemes que els mencionava i de les millores que estem introduint, eh?

Tot i l'esforç i l'eficiència en els recursos impulsats pels meus predecessors, la situació és complexa i requereix atenció especial. I, per tant, la meva tercera prioritat, i aquí i amb això acabaré, serà, evidentment, intentar augmentar la sostenibilitat dels recursos del centre, no només intentant ampliar la plantilla i els recursos, sinó també buscant vies per millorar la cerca dels perfils professionals, que són diversos i plurals, els que necessita el centre.

I ja no m'estenc més. En tot cas, després puc aprofitar el torn de repreguntes per aportar alguna dada més.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. En aquest cas, passàrem al torn de paraules dels grups parlamentaris. La primera seria per part del Grup Parlamentari de Junts, amb el diputat Agustí Colomines.

Agustí Colomines i Companys

Bon dia. Moltíssimes gràcies per la seva exposició. I com que no havia tingut ocasió de parlar amb vostè, doncs, enhorabona per ocupar aquest lloc, que és prou destacat, no?

De totes maneres, i no s'ho prengui per vostè, el govern actual es passa el dia parlant del directiu professional, i probablement el seu nomenament hauria hagut de passar un procés de selecció molt diferent del que es va fer, que es va cessar l'anterior director, que ni tan sols se li va comunicar. Ho va saber per la premsa. I vostè va ser nomenat el mes de setembre, no? Per tant, és la primera cosa que hauríem de veure.

Ho dic perquè el que diré va en la mateixa línia, eh? Vostè ha dit una cosa que és ben certa, que una cosa són les estadístiques i l'altra cosa és l'opinió pública. I, diguem-ne, avui dia sabem perfectíssimament que està ple de *think tanks* en el món que intenten condicionar l'opinió pública a través de dades plantejades com si fossin,

diguem-ne, científiques, per dir-ho així, no I, per tant, aquesta voluntat de generar opinió pública es fa no a través de la propaganda, que seria el més habitual, sinó a través, precisament, d'organismes com el seu, que en el seu cas és diferent perquè en el seu cas hi ha un control parlamentari, però en molts altres no existeix aquest control parlamentari. Però sí que és veritat que en el cas del CEO s'ha començat, fa temps, eh?, que el més important i el més conegut del CEO sempre són les enquestes electorals. I, per tant, acaba convertint-se això en un factor de propaganda que, diguéssim, els periodistes utilitzen com una forma de que «aquell...» o «mermar» l'altre, etcètera.

Per tant, nosaltres seríem partidaris de tornar al mètode del professor Gabriel Colomé, que és un mètode en el qual s'ofereixen, tant als periodistes com als grups parlamentaris, les dades en brut, per dir-ho així, no?, sense cap mena de valoració ni projecció electoral. Cadascú veient la matriu serà capaç de veure..., i quins elements,

Fitxer 19CAI4

quines conclusions se'n poden treure, no? Perquè creiem que és més productiu, i no només perquè sigui més productiu... Ja sé que va ser el doctor Argelaguet que va ser nomenat en el govern d'Artur Mas el que ho va fer. Però aquest no és el tema. A mi m'és igual qui va nomenar a qui, si no jo dic que és el que és més productiu a l'hora que un organisme oficial doni dades al Parlament, als grups polítics i a l'opinió pública, etcètera, etcètera, sense ser un actor polític que no li pertoca, no?, perquè aleshores això és el que faria gran l'organisme, com després també la selecció de preguntes.

Per exemple, s'ha introduït una pregunta en l'últim baròmetre i se n'ha tret una altra que respon a una intenció política. És evident. Perquè, si vostè introdueix la pregunta sobre què opinen els catalans sobre el president del Govern espanyol, no?, doncs, és evident, no? I si vostè treu la pregunta sobre el referèndum i sobre la independència de Catalunya, doncs també és evident.

Per tant, jo crec que un organisme d'aquestes característiques el que ha de tenir és... És a dir, ha de saber què passa a la societat i quines dades necessitem, precisament perquè les preocupacions de la societat puguin ser respostes en polítiques públiques, que jo és el que crec. Per això, molt sovint l'Idescat té més prestigi que el CEO, precisament perquè l'Idescat el que fa és donar dades que tu pots interpretar de la manera que creguis més correcta.

Per tant, nosaltres, i en això crec que hi estarà d'acord vostè, creiem que s'ha de professionalitzar encara més el CEO, s'ha de despolititzar cada vegada més el CEO i el CEO ha de ser un instrument, com pot ser l'àl·lua, com pot ser Anticorrupció, com pot ser qualsevol d'aquests altres organismes, que estiguin al servei de l'Administració pública i que, realment, siguin estructures, aquestes sí, d'estat per dir-ho així, per poder fer una política millor.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor diputat Josep Maria Jové.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta, i moltes gràcies al director del CEO. En primer lloc, senyor Rodríguez Teruel, donar-li la benvinguda al Parlament de Catalunya, felicitar-lo pel nomenament. No hem tingut ocasió de fer-ho abans en aquesta comissió, la que és la seva comissió. Li desitgem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tota la sort i encerts com a director, perquè per nosaltres el CEO és una de les institucions clau d'aquest país. Vostè en parlava perquè és font de coneixement i rigor, que són imprescindibles per conèixer cap a on va la nostra, la nostra societat.

I no hi ha cap dubte. I ara hi entrarem també, aprofundiré una miqueta en què ha dit el company Colomines. No hi ha cap dubte que vostè, senyor Rodríguez Teruel, té els coneixements i la trajectòria necessària per dirigir el CEO, amb solvència, eh? Doctor en ciència política per l'Autònoma, professor visitant de les universitats de Brussel·les, Leiden, Edimburg, London School of Economics i Open University del

Regne Unit, entre d'altres. Però tampoc se'ns escapa i tampoc hi ha cap dubte, i suposo que comprendrà, que, com els seus predecessors, vostè, senyor Rodríguez Teruel, no només ha fet una tasca purament acadèmica a la seva vida, sinó que ha exercit càrrecs públics i polítics i d'intel·lectual públic, diguem-ho així.

Ha participat en els debats que s'han produït en aquest país els últims anys, expressant la seva posició pública amb rigor i amb pedagogia. I malgrat que sovint, molt sovint, des del nostre grup parlamentari no hem compartit les seves opinions, això tampoc ho veiem com un demèrit. Sabem que les ciències socials són rigoroses i estan basades en el mètode científic, però que no donen respostes unívokes, eh?, i aquí també després hi entrarem, perquè no existeix la neutralitat en les ciències socials. Per tant, nosaltres no demanem tant la neutralitat, que també ens agradaria que hi fos, perquè massa cops aquesta neutralitat s'utilitza per emmordassar l'opinió, sinó que el que volem és que hi hagi pluralitat en les opinions i rigor a l'hora de fer servir les eines de la demoscòpia i la ciència política.

Perquè, com vostè està..., o quan tens l'oportunitat o es té l'oportunitat de dirigir una institució com el CEO, com el Centre d'Estudis d'Opinió, hi poden haver dos camins, no? El primer, que és el que hem defensat sempre nosaltres, que és de rigor, el de la independència i la pluralitat. I el segon, que és el de l'apropiació i la colonització partidista d'aquesta institució. D'exemples d'aquesta apropiació i colonització en tenim no gaire lluny. No sé si són referents per vostè, però tenim el Centro de Investigaciones Sociológicas, el CIS, que en els últims anys, doncs, entre altres coses, va suprimir el model estadístic de predicció de vot per un altre sense cap base científica, però que és més favorable al partit de l'actual president del Govern espanyol. Va fer perillar fins i tot la participació de l'Estat espanyol a l'International Social Survey, unes enquestes panel més importants de recerca que hi ha a nivell europeu i mundial. I, de fet, ja havia patit la censura, no? Des del 2015, curiosament, el CIS no pregunta sobre la monarquia, en un moment on conèixer el suport, sobretot territorial, a aquesta institució, en el moment de la successió del cap de l'Estat, primer, i després el viratge evident de la monarquia cap a posicions polititzades de dreta i ultranacionalisme espanyol..., hagués estat o seria interessant tenir.

Així que nosaltres li demanem que s'emmiralli –en parlava abans vostè– amb els seus predecessors al capdavant del CEO, que no pas en la gestió que fa el Partit Socialista Obrer Espanyol en les institucions demoscòpiques de l'Estat. Perquè el CEO ha aconseguit, ho dèiem abans, un prestigi basant la seva direcció en el rigor, la independència i la pluralitat.

I, si em permet, vostè n'ha parlat ara fa una estona, ens toca reivindicar, des del nostre grup parlamentari, la feina del seu predecessor immediat, el senyor Jordi Muñoz, el doctor Jordi Muñoz, que quan va arribar al CEO era un dels experts acadèmics més importants que tenia el país en demoscòpia i anàlisi electoral. Perquè nosaltres entenem, i vostè ho ha destacat, que les seves aportacions les hem de comptar en l'àmbit de la innovació científica i la transparència, ben lluny de la interferència política.

Per això hi ha aspectes..., que nosaltres creiem imprescindible que vostè continuï la seva tasca, i vostè n'ha parlat. Ha parlat del panell ciutadà com una eina per fer arribar les enquestes a una selecció probabilística del conjunt de la població, que això ha permès al CEO realitzar enquestes en un context on cada cop és més difícil obtenir respostes de la ciutadania, o fins i tot la figura, vostè no ho ha dit, del responsable de metodologia i recerca per reforçar el compromís del CEO amb la tasca investigadora, així com la tasca clau en la innovació en la metodologia d'enquestes.

També creiem que ha de continuar apostant, també s'hi ha referit vostè, per la transparència i continuar la feina feta amb la nova aplicació que va fer el doctor Muñoz de la web de dades del CEO o en la difusió de les microdades amb un paquet de programari lliure accés, per a tothom, sense pagar, amb programari lliure R. Però sobretot farà referència a les paraules del meu company Agustí Colomines amb el repositori del codi, aquell codi que fa transparents els codis. Aquest repositori que fa transparents els codis, les mostres, les ponderacions i, sobretot, les estimacions de vot. I, en aquest sentit, li fem una petició explícita en favor de la transparència.

Vostè sap que l'anterior legislatura el CEO va publicar el codi que es feia servir per tal de convertir les dades en estimacions de vot i d'escons. Nosaltres sí que creiem que ha d'existir aquesta estimació, però creiem que el codi pel qual es fan aquestes

estimacions ha de ser públic. Des que vostè no és director s'ha deixat de fer, i no entenem aquest canvi de criteri. Creiem que és un error, que és un retrocés en les bones pràctiques i que no hem d'anar cap enrere. Perquè per rigor científic i per compromís democràtic no ens podem permetre tornar a l'opacitat i al secretisme. Conèixer aquest codi elimina suspicàcies i el CEO no pot ser opac.

No sé si ho recorda, vostè hi ha fet referència, però el primer director...

La presidenta

Diputat, ha d'anar acabant.

Josep M. Jové Lladó

Un minut. Però el primer director del CEO, per cert, després regidor com vostè i senador del PSC, es va negar sempre a publicar les matrius de dades, les microdades. S'hi va negar sempre. Avui això no ho entendria ningú. El que li demanem ara a vostè és que no només mantingui la publicació de les microdades, només faltaria, ho fa tothom en aquests moments, sinó que torni a fer públics els codis, que no s'emmiralli en el senyor Colomé o el senyor Tezanos i torni a ser transparent i ensenyar-nos els codis, i mantenir, com deia el company Colomines, les sèries històriques, perquè aquestes sèries històriques que tenim de preguntes en tenim més de vint anys i ens van molt bé per saber cap on va la societat catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, el diputat Pau Ferran, per cinc minuts.

Gràcies.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, presidenta. Donar les gràcies al senyor Rodríguez, director del Centre d'Estudis d'Opinió, per la seva compareixença al Parlament de Catalunya.

I voldria començar..., reconeixement a la tasca del CEO. I és que el Centre d'Estudis d'Opinió no és només un organisme que publica dades, sinó que és també una institució que ajuda a entendre millor la societat catalana en tots els àmbits, des de

la cultura política, els valors socials, la participació ciutadana, l'evolució de la confiança en les institucions o la percepció de la justícia i dels serveis públics.

Aquesta feina, al meu entendre, doncs, té un doble valor. En primer lloc, acadèmic i científic, i és que el CEO és, avui dia, una font utilitzada per investigadors, universitats, mitjans i experts, perquè el seu treball és reconegut, rigorós i té prestigi acreditat. I, en segon lloc, també té un valor social i democràtic, i és que disposar d'una radiografia periòdica de la societat és clau per identificar les principals preocupacions de la ciutadania i també per avaluar fins a quin punt, doncs, les polítiques públiques són eficaces.

I permeti'm fer, simplement, una reflexió. I és que l'Estat existeix al CIS, on el seu president és militant del partit de Govern, del Partit Socialistes, i utilitza els recursos d'aquesta institució pública per fer activisme polític. Jo crec que aquest és un exemple clar de com una eina que hauria de servir per conèixer la societat acaba convertida en un instrument de propaganda. I nosaltres el que esperem és que el Partit Socialistes no vulgui fer amb el CEO el que ha fet amb el CIS de Tezanos a tot l'Estat, i per això és especialment valuós que el CEO mantingui la seva independència, que treballi amb criteris demoscòpics fiables i posi la ciència i la transparència per davant de qualsevol agenda partidista; que nosaltres considerem que en una democràcia consolidada i madura necessitem institucions que no estiguin al servei d'un govern concret, sinó al servei del conjunt de la ciutadania.

I per això és que el CEO ha de ser, com dic, una eina imprescindible per analitzar les percepcions i la preocupació de la població, per ajudar també a nosaltres, els responsables públics i polítics, de prendre decisions al màxim orientades per millorar el benestar de les persones. I el camí que ha de seguir el CEO ha de ser aquest: rigor, independència, transparència i, sobretot, utilitat social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per part del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada Júlia Calvet, pel temps de cinc minuts.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, presidenta. En primer lugar, agradecer que ha venido a explicarnos todo lo que ha explicado, señor Rodríguez. Y, bueno, mi intervención, pues, la voy a estructurar en dos bloques. La primera parte, digamos, para hablar sobre la forma de los estudios y la segunda parte, pues, para hablar más del tema substantivo, ¿no?, del fondo; preguntas, temas, etcétera.

En cuanto al primer bloque de preguntas, la primera que le formulo, de forma, es si podría desglosar el coste de media, más o menos, de los estudios que realiza de los barómetros, de las encuestas, de los sondeos que usted ha realizado hasta la fecha. Más o menos, ¿eh?, un coste de media.

Y la última pregunta de este bloque es para que me explique cuáles son los mecanismos, más allá de lo que ha podido comentar del Consell Rector, etcétera, etcétera... Cuáles son los que dispone el CEO para evitar los conflictos de intereses y para evitar, sobre todo, pues, la influencia en sus encuestas y en los estudios por parte, por ejemplo, del Govern.

Y en cuanto al segundo bloque, ya de fondo, del ámbito substantivo, y es: a través de sus estudios y su experiencia en el sector, si usted ha notado algún cambio de tendencia respecto a la importancia que le dan los catalanes sobre el tema de inseguridad, inmigración, y se ha visto realmente un aumento que pueda que podamos probar, ¿no?

Y en relación con esto, ¿por qué el CEO hasta la fecha, pues, no ha realizado encuestas específicas sobre la inmigración irregular, la seguridad ciudadana, temas que preocupan y que están en el orden del día? Y si propone incluirlos en los futuros estudios y si, en esta línea..., también, cuáles son los próximos temas que va a incluir en los futuros estudios, más allá de se incluye o no el que le ha preguntado.

Y, finalmente, acabo con un *petitum* al que usted ha hecho más o menos referencia, pero que creemos que..., bueno, que ya lo hicimos llegar en su día y que lo reiteramos, y es que creemos que la encuesta longitudinal que hacen para ver las respuestas de los catalanes barómetro tras barómetro, pues, que el perfil del entrevistado no representa a la totalidad de los catalanes, ¿no?

Así que, nada, gracias.

La presidenta

Gràcies. A continuació, per part del Grup Parlamentari Comuns, amb el diputat Lluís Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta, i bon dia, senyor Rodríguez, i enhorabona pel seu nomenament i desitjar-li molta sort i molts encerts; sort que necessitarà i encerts que ben segur tindrà.

Bé, per nosaltres, el Centre d'Estudis d'Opinió és o hauria de ser, o aquest hauria de ser l'objectiu, una eina clau per entendre la nostra societat, per entendre la societat catalana i, sobretot, per orientar també les polítiques públiques des del coneixement i no des de la intuïció, no?, no des d'allò, des d'olorar, sinó des del propi coneixement. Una política fonamentada en l'evidència de dades rigoroses, transparents i accessibles és per nosaltres una garantia democràtica. I, per tant, el CEO no només fa enquestes electorals i, per tant, s'agraeix avui la seva compareixença. Ofereix estudis d'opinió, valors, tendències socials que ens permeten, sobretot, conèixer desigualtats territorials, desigualtat de gènere, desigualtats generacionals, percepcions sobre els serveis públics, valoració de les institucions.

Per tant, en un context que està marcat el que tenim, la realitat marcada per la desinformació volguda en molts casos i pels relats interessats, el paper d'aquest organisme com a organisme independent i amb una metodologia potent

Fitxer 19CAI5

i increïble, per nosaltres és més necessari, en aquests temps, que mai. Per tant, el CEO és un bon instrument per navegar la complexitat de la nostra societat. I més enllà d'una simple fotografia electoral, que és el que a vegades ens quedem, els seus estudis ens han de proporcionar i proporcionen, entenc, un diagnòstic precís i continuat d'un, diguem-ne, estat d'ànim col·lectiu, no? Permeten detectar corrents

de fons, canvis de valors, fractures socials, consensos emergents que sovint queden ocults sota el soroll del debat polític diari.

Gràcies a la seva tasca, podem traçar l'evolució de les preocupacions ciutadanes, entendre com impacten les crisis econòmiques o socials a la vida de les famílies o mesurar el suport real a diferents propostes de país. I aquesta capacitat d'anàlisi no és o no ha de ser un luxe acadèmic, és una necessitat per a qualsevol govern i, per tant, també per a aquest Parlament que aspiro a ser útil i que aspiro a desenvolupar polítiques públiques. I una política pública dissenyada per respondre un problema identificat i quantificat pel CEO té una legitimitat molt més gran que una decisió basada en una ocurrència o en un simple eslògan populista.

Permet calibrar, rectificar i avaluar l'impacte de les accions de govern. I, a més, sobretot, i aquí un dels grans valors, les dades del CEO són un bé públic. En ser accessibles a periodistes, investigadors, entitats socials o, en definitiva, a qualsevol ciutadà o ciutadana, doncs, actuen com un auditor extern del discurs polític i impedeixen que els representats parlin en nom de la gent, sense que les seves afirmacions puguin ser contrastades. I, en aquest sentit, són un antídoto eficaç contra la demagògia i contra el populisme, o haurien de ser-ho.

En conclusió, defensem la gran tasca del CEO perquè transcendeix la simple valoració d'una organització d'un organisme públic. I, en aquest sentit, voldria fer-li algunes preguntes, més enllà del que ja ens ha dit sobre neutralitat i transparència, que n'ha parlat. Però quines mesures concretes s'estan aplicant per reforçar la percepció d'independència i evitar que les seves enquestes siguin llegides només en clau de debat partidista? I li parlo de percepció per aquestes desconfiances de la ciutadania, que són, probablement, o segur, induïdes per algunes formacions, com estem veient.

En segon lloc, sobre l'ús de les dades per a polítiques públiques. Ja li hem preguntat també sobre la transparència del codi, no li reiteraré, però en aquest sentit també cap a les administracions locals, no?, quines projeccions de cara al futur tenen previstes per tal que aquests baròmetres siguin també més útils encara, també per a les administracions locals i no diguem que..., i exclusivament pensant en les polítiques públiques de país.

Sobre la diversitat i la inclusió en les mostres, ens ha parlat del panell, però com s'asseguren que aquest panell representa adequadament la diversitat territorial, social i generacional de Catalunya? En aquest sentit, hi ha plans per reforçar la inclusió de col·lectius menys representats i, per tant, assegurar la seva representació?

I sobre la innovació metodològica i la digitalització, doncs, quins són els reptes actuals del CEO en matèria d'innovació metodològica, no sé, en l'ús de tècniques digitals, el *big data*... Si hi ha o no temptacions d'introduir la intel·ligència artificial o no, o si és un perill o una oportunitat, i com es garanteix, sobretot, la fiabilitat i la comparabilitat amb les sèries històriques.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Finalment, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Ivana Martínez.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, presidenta. Primer de tot, director, volia agrair-li la presència avui i donar també la benvinguda a l'equip que l'acompanya, del Centre d'Estudis d'Opinió, que estan asseguts gairebé a l'última fila, per la feina feta durant aquest últim any, no?

Com bé molts dels que m'han precedit ho han dit, el CEO és una eina imprescindible per entendre què pensa, com evoluciona la societat catalana. I el seu treball no només contribueix a la recerca acadèmica, sinó que també té un valor directe aquí on som avui, al Parlament, al Govern i, òbviament, a la ciutadania. L'existència d'un organisme com el CEO que és un senyal de maduresa democràtica, i disposar de dades fiables, representatives i transparents ens permet prendre millor les decisions, també polítiques i, sobretot, fer-les amb coneixement de causa.

En aquest sentit, volia destacar especialment també la transparència amb què el centre publica els seus baròmetres i estudis, posant-los a disposició pública perquè puguin ser consultats per investigadors, mitjans de comunicació i, sobretot, al final, les persones més importants, no?, els ciutadans i les ciutadanes.

I aquesta aposta per l'accés obert a les dades situa el CEO al nivell dels principals centres de recerca de la Unió Europea. Durant aquests anys s'han realitzat enquestes i baròmetres que han aportat informació clau sobre les actituds polítiques, la confiança en les institucions, les preocupacions socials i també sobre qüestions molt més àmplies, com ara els valors culturals, les desigualtats o la percepció econòmica. I aquests estudis ens ajuden a comprendre com canvien les prioritats de la societat catalana i ens donen un termòmetre sobre la realitat política i social del país.

Creiem que un altre aspecte molt rellevant a tenir en compte és la representativitat de les mostres, ja que ara a Catalunya és una societat plural i diversa, i aquestes enquestes ara són més complexes, però han de reflectir aquesta complexitat. I ens interessa saber com es garanteix la representativitat en temes territorials, d'edat, de gènere, d'origen i de nivell socioeconòmic. Aquesta és una condició bàsica per assegurar que les conclusions puguin ser, realment, més fiables i més útils.

Després, també li volia fer una altra pregunta, que és sobre la valoració dels darrers canvis en la introducció d'enquestes sociopolítiques de caràcter temàtic. Si parlem de gènere, bé, la primera pregunta que li he fet, i ara d'enquestes sociopolítiques.

I, bé, en definitiva, director, m'havia preparat moltes més coses, però, al final, seria reiterar també moltes de les coses que vostè ja ens ha explicat i ens ha deixat molt clares. Valorem molt positivament la feina feta pel CEO. Reconeixem el valor de la seva tasca i el paper central que té en la vida democràtica de Catalunya. Però, al mateix temps, també volem plantejar-li aquests reptes de futur: la independència, la confiança, la representativitat de les mostres, la divulgació ciutadana i l'impacte real en les polítiques públiques i l'adaptació a les noves metodologies.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per tal de poder donar resposta a les diverses preguntes dels grups parlamentaris, donem pas, de nou, al director del Centre d'Estudis d'Opinió, per un temps de deu minuts.

Gràcies.

Joan Rodríguez Teruel (director del Centre d'Estudis d'Opinió)

Gràcies, presidenta. Comprendran, i no és cap via per escaquejar-me, però, que amb el temps límit hauré d'intentar respondre de forma més efectiva, que això segurament vol dir també insatisfactòria, tot i que intentaré recollir els punts crec que més substantius.

En tot cas, sí que vull, d'entrada, agrair els comentaris que han fet. Evidentment, especialment aquells que fan reflexió o fan crítica a la feina feta, perquè també, diguem-ne, forma part i és la funció dels representants controlar i supervisar el que fem al Centre d'Estudis d'Opinió. I és des d'aquesta perspectiva que em prenc els seus comentaris i idees i suggestions. Recordin que també és el Consell Rector podem mantenir aquesta relació i aquest diàleg i interlocució constant.

Començant pel diputat Colomines, comparteixo amb vostè, segurament, la perspectiva que ha presentat sobre què hauria de ser el CEO, com s'hauria de concebre la direcció del CEO i com s'han de portar a terme alguns dels aspectes més controvertits. I, en particular, vostè ha fet menció de l'estimació. Ha de saber que he estat conscient des del primer moment que aquest era, segurament, des de la perspectiva pública, l'aspecte més controvertit, i que, decidís l'orientació que prenguéss, segurament tindria pros i contres.

A mi no deixa de cridar-me sempre l'atenció la importància que se li dona a l'estimació i aquesta tendència que tenim a prendre-la com a una predicció ajustada de les tendències electorals i, sobretot, dels escenaris o dels resultats electorals que hi podrien haver en el futur. Jo sempre insisteixo, quan faig la presentació davant els periodistes, que ni tan sols podríem dir que les estimacions que presentem o que he presentat fins ara serien el resultat de les eleccions si les eleccions fossin avui.

Quin és el sentit d'una estimació? I per què té sentit presentar una estimació? Perquè també podríem decidir no fer estimacions, i vostè ha donat algun dels arguments, no? Sobretot, perquè les estimacions són, segurament, l'aspecte menys científic de tot el treball de les enquestes. I, de fet, jo comparteixo amb el meu estimat professor, en Gabriel Colomé, aquest criteri, que potser el Centre d'Estudis d'Opinió podria treure's de sobre una part de la controvèrsia si no es presentessin les estimacions que s'han fet des de ja fa bastants anys.

Li diria que, malgrat tot, sí que he considerat, perquè vaig valorar a l'inici, de mantenir o no el criteri que s'havia fet en els darrers catorze anys d'introduir una estimació. Vaig parlar amb periodistes i he parlat amb acadèmics i he parlat amb col·legues del món professional, al respecte. I, al final, em van convèncer, sobretot, els arguments que deien que si la voluntat, de vegades, no fent una estimació és tractada de fugir d'una certa polèmica política el dia que es presenten, el risc de confusió, sabent la tradició que tenim, en la qual moltes vegades fins i tot els propis informadors no tenen prou clar quina és la diferència entre intenció de vot i estimació de vot, i com [09.59 així], al final..., quina és l'evolució dels partits polítics, pot ser un problema que enterboleix, al final, la presentació dels resultats.

I, a més, hi ha un altre argument que crec que també és rellevant, i és el fet que, sabent que avui, de fet, la grandíssima..., la gran part d'enquestes que es fan i es publiquen venen del món privat i que, per tant, hi han moltes mostres i hi han moltes dades que poden matisar o poden contravenir o poden contradir les que es presentin als instituts públics d'opinió, d'anàlisi d'opinió pública, sí que és cert que, al final, si existeix un centre que es dedica a recollir dades electorals, l'esforç de fer una estimació pública rigorosa –i ara també intentaré definir què entenc jo per «rigor»– i que ajudi a entendre millor el resultat de les enquestes també té sentit. I que, per tant, això pot formar part d'un dels resultats dels productes que nosaltres donem derivats de les enquestes electorals.

I això és perquè jo crec que una bona estimació ajuda sobretot no a predir, com he dit al principi, però sí a interpretar millor els resultats que està donant una enquesta. Si, en lloc de centrar-nos en si una estimació el que ens anticipa és la ineluctable evolució cap amunt o cap avall d'uns partits polítics o d'uns altres, i més aviat ens ajuda a entendre millor, com no podia ser d'una altra manera, veure com són aquells moviments que quan donem les dades en brut costen realment d'interpretar, des d'aquesta perspectiva, si som capaços d'explicar això, podem donar una mica més de claredat respecte a les dades.

Això no anul·la l'argument que vostè donava, i ja li dic que en bona part el compartia, i és l'actitud amb la qual jo he pres la, finalment, decisió de mantenir una estimació, tot i que no és una decisió irreversible. I, a més, el que m'agradaria durant el mandat,

cosa que no he pogut fer encara en aquest primer any, és obrir un cert debat amb col·legues, informadors i acadèmics sobre el valor de les estimacions. Perquè, fins i tot en el cas que algun dia, fins i tot, decidíssim, o fins i tot des d'altres instàncies, des del Parlament, es considerés que el CEO no ha de fer estimacions, crec que igualment el CEO ha de ser responsable d'encaminar un debat adequat sobre el rigor de les estimacions electorals, que passa, entre altres coses, per reconèixer que no hi ha cap mètode d'estimació que sigui millor que cap altre. Tots tenen problemes. Tots.

De fet, alguns en algunes condicions, en algun context, són més útils que uns altres. Però aquells mateixos que van encertar o van aproximar-se, algú pot pensar en un moment donat, en un altre moment, poden equivocar-se de ben lluny. Perquè la idea és que una estimació mai pot ser una predicció. L'estimació s'ha de presentar, que és com jo intento fer en els mitjans quan em pregunten al respecte, bàsicament, com una millor comprensió dels moviments que s'estan donant.

No sé si això respon realment a la seva pregunta i, sobretot, no necessàriament té per què, al final, convèncer-lo, però sí que, com a mínim, aclareix quina és la perspectiva des de la qual treballo, que evidentment no pot ser cap altra que produir aquest tipus d'estimacions i, en general, la presentació de resultats i l'anàlisi que pugui fer als mitjans des del rigor, que crec que és l'única cosa que justificaria per què estic al càrrec.

Perquè també s'ha de dir que, des de la meua perspectiva, l'estimació no és que només sigui poc rellevant, perquè no deixa de ser un artefacte, diguem-ne, especulatiu que al final es produeix, sinó que sabem que, més enllà del debat dels mitjans i en el curt termini, els ciutadans no queden condicionats ni canvien les seves opinions perquè les estimacions marquin un camí o [#13.46] un altre.

Tots podem pensar que hi ha hagut estimacions recents aquí o allà, que podrien haver ajudat a precipitar i decantar determinats estats d'ànim. Però la realitat és que no és aquesta, al contrari. Quan una estimació simplement s'aparta del que bona part de la gent percep en el seu dia a dia, el que fa és perdre la credibilitat del centre. I per a mi, al final, el debat es tracta..., és la credibilitat que es pugui derivar no només de l'estimació, sinó de la presentació dels resultats i del paper que el CEO

pot contribuir en el debat públic, és el criteri essencial en qualsevol decisió que prengui al respecte.

Li podria dir més coses, però no tinc més temps i, llavors, no voldria deixar sense respondre altres diputats. Crec que una part d'això ajudaria també a animar el debat amb el diputat Jubert, que també li agraeixo les paraules i també les proposicions, en algun cas molt concretes, que què ha fet. Pot intuir, ja ho sap, també, de les meves intervencions al Consell Rector que comparteixo plenament l'orientació feta pels meus predecessors, els quals jo bàsicament considero des de la seva perspectiva acadèmica. Alguns d'ells són amics i, per tant, no tant des del partit o de l'etapa política que van ser nomenats.

L'única cosa que de les diverses que m'ha demanat aquí i que li diré, que estan en la línia de

Fitxer 19CAI6

que seguim treballant, sobre la idea de la transparència, en particular de la presentació dels codis de l'estimació, li diria: segurament, no publiquen codis d'estimació perquè el tipus d'estimació que faig no utilitza codis. Perquè els codis es poden utilitzar quan s'utilitza un mètode concret o una tècnica concreta d'estimació que, al final, es pugui reproduir plenament amb una sintaxi, que es pugui donar un botó i es pugui reproduir. Però la majoria no necessàriament van per aquí, la qual cosa no vol dir que exigeixi la màxima transparència sobre com ho faig. I això jo crec que darrerament, de fet, a l'últim baròmetre, ja vam introduir més detall i crec que hauríem d'introduir més detall perquè tothom sàpiga com es fan.

És un mètode que està publicat, és senzill. De fet, sé que és el que s'utilitza normalment, fins i tot, entre partits polítics de la cambra per fer les seves pròpies estimacions senzilles. I és, sobretot, un mètode molt poc invasiu i molt poc agressiu en els supòsits, perquè, més que el codi, l'important jo crec que és que cadascú expliqui quins són els seus supòsits quan ha fet l'estimació del percentatge de vot o l'estimació de la distribució d'escons, que en el meu cas li diré: és que és molt

conservador, en el sentit que, per exemple, treu importància o redueix la importància d'aquells que no diuen, no donen informació sobre intenció de vot o fins i tot d'aquells que donen informació sobre quina és la seva intenció de vot, però, per exemple, no van votar en el passat. Aquest ús en aquest mètode, que és un mètode obert i que, de fet, no és meu, sinó que ja ha estat publicat, redueix importància.

El que sí que aporta aquest mètode, per exemple, a d'altres alternatius és que no reivindiquen cap tipus de científicitat. Sí que ajuda molt en aquesta tasca que li deia abans al diputat Colomines sobre el paper interpretatiu, que ha de dur una estimació. I jo crec que les estimacions que fem a les tres que he fet ajuden, aclareixen bastant bé quins són els tipus de moviments que s'estan donant en l'electorat, però també quines són les diverses hipòtesis en les quals aquests moviments es podrien confirmar o no.

Passo, perquè ja s'ha acabat el temps, diria, amb el diputat Ferran, igual que, per exemple, amb el diputat Mijoler i amb la diputada Martínez, que han fet molt d'èmfasi en la importància de l'orientació –i amb això acabo, eh?–, de la necessitat del rigor i de la contribució pública del CEO. Els he de dir que comparteixo plenament les seves paraules. De fet, jo crec que les enquestes són l'altaveu privilegiat de l'opinió dels ciutadans avui dia. Són la millor forma de saber què pensen, però també fent-les, i fent-les amb rigor, és la millor forma de fer arribar aquesta veu a les institucions, a les instàncies de representació com aquestes, però també a les instàncies de govern.

És una veu que condiciona, i per això jo crec, i aquí comparteixo que tots aquells de vostès que han fet menció de la necessitat d'atendre molt..., tenen molta cura sobre els qüestionaris, eh?, en els quals, s'ha de dir, no han caigut preguntes ni han..., des que he arribat, simplement, les preguntes entren i surten sempre mantenint-se en el criteri de la necessitat de mantenir les sèries precioses que té el CIS, però també de crear noves sèries, no? I ja està.

Sí que m'hauria agradat de dir... No tinc temps i no ho faré. M'hauria agradat respondre algunes de les darreres intervencions per explicar, justament, quin és el sentit d'alguns dels macroestudis que hem fet darrerament, un estudi sobre desigualtat social i meritocràcia, un estudi sobre habitatge. Ara els anuncio que en

poques setmanes publicarem un macroestudi que hem fet sobre pautes de consum a xarxes i..., d'informació política, a les xarxes, i el canvi de valors polítics i socials per part de la població, i particularment dels joves.

Perquè el que a mi m'agradaria és utilitzar aquests estudis sociopolítics, que, com deia abans, són el producte més genuí del CEO, per poder fer més incidència en l'estudi dels problemes marcats que detectem en els altres estudis del CEO. I aquí, per exemple, a la diputada Calvet, que no li podré respondre amb detall les preguntes tan detallades que m'ha fet, sí que li diré –en tot cas, després ja li faré arribar les meves respostes– que sí que voldríem, en el futur, abordar alguns dels temes que sabem que avui són més controvertits: l'estudi de la immigració, els estudis de seguretat, estudis de sanitat, estudis d'educació... Sempre amb la voluntat de no generar preguntes ni dades performatives per obrir debats falsos o per impulsar posicions polítiques determinades, sinó per donar llum i per donar informació que potser fins ara no teníem.

I, en aquest sentit, els animo molt que visitin aquesta enquesta sobre habitatge o sobre desigualtat social, en la qual veuran que aquí tenim dades que fins ara no teníem sobre la societat catalana i que ajuden a matisar, però també a obrir altres perspectives sobre aquestes problemàtiques.

Disculpin que no pugui respondre amb més detall moltes de les preguntes que han fet, però em tenen a la seva disposició també fora d'aquesta comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies a Joan Rodríguez Teruel com a director del Centre d'Estudis d'Opinió per aquesta compareixença. Nosaltres aturàrem un minut la comissió per donar pas al següent punt de l'ordre del dia.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

D'acord. Doncs començaríem amb el següent punt de l'ordre del dia, després d'aquesta pausa.

**Compareixença d'una representació de Ràdio Arrels per a
informar sobre la continuïtat de l'emissora**

357-00633/15

I donaríem pas, en aquest cas, a la compareixença d'una representació de Ràdio Arrels davant la Comissió d'Afers Institucionals per a informar sobre la continuïtat de l'emissora, per un temps de vint minuts. Ho farem amb el senyor Pere Manzanares i el senyor Albert Noguer, que avui ens acompanyen. Molt benvinguts i endavant.

Gràcies.

Pere Manzanares (membre del Consell Directiu de l'Associació Arrels i fundador de l'entitat i de Ràdio Arrels)

Bé, doncs molt agraït a la Comissió d'Afers Institucionals per donar-nos l'oportunitat d'exposar novament les activitats i necessitats de Ràdio Arrels respecte a una llengua i cultura que compartim.

Recordarem breument en quin context ens movem. No hi ha continuïtat institucional directa de les institucions de Catalunya cap a la Catalunya Nord, o sigui, el nostre departament dels Pirineus Orientals, integrant la regió Occitània. Però sí que hi ha continuïtat, si més no en els àmbits lingüístic i cultural, herències d'un passat històric comú, sempre vigent en la memòria col·lectiva dels nord-catalans.

Constatem fins i tot, any rere any, un increment de

Fitxer 19CAI7

les connexions socials, turístiques, culturals i econòmiques entre els dos territoris. La Casa de la Generalitat, la delegació 3Cat i la seu de l'Euroregió a Perpinyà; els agermanaments i trobades entre municipis a banda i banda de la frontera; l'hospital Transfronterer de Cerdanya; la Xarxa Vives, integrant la Universitat de Perpinyà;

l'espai català transfronterer Escat, promogut per la Generalitat, la Diputació de Girona i el Departament dels Pirineus Orientals, en són unes mostres.

I tot això fou facilitat en gran part amb un teixit associatiu català a Catalunya Nord, que n'ha preparat les condicions, creant un clima propici, mantenint llengua, cultura i identitat, malgrat [01.16] dels fluxos migratoris i un històric procés de francesització.

Sense un món associatiu actiu d'ençà del final de la Segona Guerra Mundial, les aportacions dels exiliats de la retirada i la porositat de la frontera les últimes dècades no es podria explicar com el català, amb tan poca transmissió com a llengua materna, arraonat a un folklore, no ha desaparegut.

És cert que fa setanta-cinc anys, l'ús del català era molt superior a l'actual. En canvi, el seu prestigi ha augmentat considerablement, com l'autoestima per la identitat. L'any 1950, el català era d'ús majoritari i ningú vivia del català. Avui, amb menys catalanoparlants, un miler de persones ocupen una feina vinculada al català.

És en aquest marc que l'associació Arrels va crear, el 1981, Ràdio Arrels i que segueix acompanyant les dues escoles públiques immersives de Perpinyà, Arrels, Cassanyes i Arrels Vernet. Però ens centrarem avui en l'activitat radiofònica i deixaré la paraula a Albert Noguer, el seu director.

Albert Noguer (director de Ràdio Arrels)

Gràcies. Bon dia. El model de Ràdio Arrels és un model que s'acull al de la ràdio associativa a l'Estat francès, un model singular on es troben arreu de l'Estat més de set-centes ràdios com la nostra, set-centes ràdios associatives.

Perquè cal saber que a l'Estat francès no hi ha, per exemple, el model de ràdios municipals. I les ràdios privades locals, doncs, són també molt poc nombroses. Majoritàriament són xarxes amb objectius bàsicament comercials. En canvi, que els objectius de continguts radiofònics, siguin quins siguin, es troben sobretot en aquestes ràdios associatives, i entre elles Ràdio Arrels, amb una política radiofònica ben clara; Ràdio Arrels, que té quatre freqüències repartides al nostre territori de parla catalana a Catalunya Nord. I amb això, doncs, arribem a cobrir les cinc comarques nord-catalanes, que agrupen a prop de cinc mil habitants.

Ràdio Arrels ofereix una programació íntegrament en català de caire generalista, amb més del cinquanta per cent de programació musical en català i una plantilla que s'ha anat reduint de set persones a, avui, l'equivalent d'una mica menys de tres i mig periodistes, tots polivalents.

Aquest mitjà és l'únic en llengua catalana i manté els objectius de sempre: informar, divertir i promoure la llengua i la cultura fent parlar en català centenars de persones cada any, recuperant una història amagada, transmetent valors culturals i nacionals, estrenyent vincles amb els altres territoris de llengua catalana, acompanyant i enfortint el moviment associatiu i escolar. Tot plegat en un bany lingüístic i cultural inclusiu, dirigit a totes les generacions i a tots els públics, inclosos els públics francòfons.

Ràdio Arrels al llarg dels anys ha acumulat un banc de dades amb més de trenta mil entrevistes, reportatges i emissions, que constitueixen també un testimoni únic de la vida cultural, social i política de Catalunya Nord i de la seva evolució en aquests darrers quaranta-quatre anys.

Amb la programació per internet, a partir de la nostra web d'informació i de pòdcasts de radioarrels.cat, també, des de fa uns anys fem arribar la veu de Catalunya Nord, el nostre lema des dels inicis arreu dels Països Catalans i més enllà, i tenim constància d'un bon seguiment d'auditors lectors fidels de tot Catalunya.

Pel que fa al finançament, doncs, ens acolim a un ajut anual automàtic de l'Estat, que representa al voltant del trenta-dos per cent del nostre pressupost actual. Això és a canvi de limitar els recursos publicitaris al vint per cent del pressupost global. Les subvencions de les col·lectivitats territorials, regió i departament, representen, juntes, un trenta per cent; la Generalitat de Catalunya, al voltant del tretze per cent, mitjançant accions en política lingüística i foment de periodisme, i la resta, doncs, queda coberta pels recursos propis a l'Associació Arrels.

Tot plegat, ja fa uns anys que tanquem l'any amb un dèficit d'alguns milers d'euros i, ben segur, amb una impossibilitat de desenvolupar-se com voldríem i caldria per aquest territori. L'aportació de la Generalitat de Catalunya ha considerablement disminuït en percentatge i quantitat respecte als anys 2005, 2010. Avui el pressupost global d'aquesta ràdio és de tan sols uns 200.000 euros, que corresponen al

pressupost mitjà d'una ràdio municipal o comarcal de Catalunya en un territori deu vegades menys extens i poblat. Amb això no podem ni respondre a les necessitats elementals que requereix Catalunya Nord i els reptes que demana el país.

I, encara més, aquests darrers anys, amb l'esforç molt important, però indispensable, que representa la necessitat de ser també a les xarxes. L'increment de població, 370.000 habitants el 1981, passant a gairebé 500.000 el 2025; la demanda social dels nous residents, amb tota la seva diversitat; la necessitat d'adaptar-se a les noves tecnologies; els nous hàbits de consum de la informació i dels productes radiofònics i àudio de la joventut; l'acompanyament indispensable, importantíssim, a l'ensenyament i a les entitats ens emplacen a reconsiderar l'oferta, a millorar-la, ampliar-la, adaptar-la.

Doncs com? Fent més dins la proximitat i retrobant una plantilla més consistent, com fa quinze anys. Tenim avui en espera l'obertura d'un estudi de producció i sobretot de difusió a la comarca del Conflent, a Prada. Més endavant podria ser a Ceret, al Vallespir, per connectar a peu de carrer amb la gent i les entitats. I també podria ser d'aquí a uns anys amb Cerdanya.

Val a dir que cap altre mitjà en català, ni escrit, ni digital, ni audiovisual públic o privat existeix a casa nostra, tret de presències més que simbòliques a la ràdio local pública i a la desconexió setmanal de la televisió regional pública. Saludem, amb ben entès, les recepcions de la Ràdio i Televisió de Catalunya, però, ni que sigui pels seus referents provinents d'una altra marca, no poden substituir-se a un mitjà propi al nord en el qual es poden identificar plenament els ciutadans, que poden sentir unes intervencions íntegrament en català sobre tota l'actualitat, tots els temes que pot oferir una ràdio de proximitat com Ràdio Arrels.

Concretament, si durant quaranta-quatre anys, amb imaginació, militància i tossuderia hem fet possible Ràdio Arrels, avui topem ara amb els límits d'un model de finançament.

Pere Manzanares (membre del Consell Directiu de l'Associació Arrels i fundador de l'entitat i de Ràdio Arrels)

Bé, no ignoreu el context de crisi financera i d'incertesa política a l'Estat francès, del qual ja patim les conseqüències. Les rebaixes de subvencions i ajuts des de l'Estat

no solament afecten i afectaran, encara més demà, el sector cultural i la ràdio associativa en particular, sinó que, de resultes d'un efecte dominó, les col·lectivitats territorials –regió, departament i municipis– rebent menys dotacions estatals, retallen també els seus ajuts i subvencions. Díficilment podem esperar incrementar les aportacions de l'Estat francès com de les institucions departamentals i regionals. I encara sort si les podem mantenir al nivell actual. És més, el perill d'una extrema dreia a les responsabilitats estatals, regionals o locals, com ja és el cas de Perpinyà, significaria la pèrdua de molts ajuts.

Per tant, l'única sortida, a parer nostre, és, per primera vegada, girar-nos cap a Catalunya. Entenem que la Generalitat i la societat catalana, a través de les seves institucions i entitats, no es poden fer càrrec de tots els actors nord-catalans. Catalunya Nord sota perfusió ni seria bo ni tindria sentit, però deixar Catalunya Nord abandonada al propi destí tampoc. Apostar exclusivament per l'ensenyament en català a Catalunya Nord, sense considerar seriosament les eines i dispositius, afavorint l'ús de la llengua fora de les aules, és condemnar-se a produir catalanòfons passius. Ràdio Arrels és, precisament, una de les poques eines pedagògiques i exemplars que ho permet i que pot engrescar altres a sumar-s'hi.

Vam iniciar una campanya de suport el maig passat amb un crit d'alerta a l'Ateneu Barcelonès, al juny a Barcelona i avui al Parlament, perquè se'ns ajudi a trobar els mecanismes necessaris per implementar el finançament de Ràdio Arrels per part de la Generalitat de Catalunya. Com es pot produir? Traduir aquesta petició procurant entre tots duplicar el pressupost de Ràdio Arrels per assegurar-ne la pervivència i dotar-la dels mitjans per dur a terme una missió de servei públic eficaç i a l'altura de les necessitats de Catalunya Nord.

Deureu haver entès que no aspirem ni a un tracte paternalista o condescendent, sinó que us emplacem a considerar la veu de Catalunya Nord com un bé cultural immaterial de tota la nació, mereixedor del suport corresponent.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

La presidenta

Moltíssimes gràcies per la seva compareixença, també per acotar-se tant en el temps. També, doncs, recordar que després hi haurà un torn de rèplica.

I, a continuació, és el moment de donar pas als grups parlamentaris, començant pel que va registrar aquesta compareixença. Per tant, el Grup Parlamentari Comuns, amb el diputat Lluís Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta, i gràcies, senyor Noguer i senyor Manzanares, per la seva compareixença d'avui, però sobretot per la tasca que fan des de Ràdio Arrels, la tasca que fan, la tasca que han fet i, sobretot, la que esperem puguin fer també en el futur, no? Ho ha dit al final de la seva intervenció, i la vostra presència avui en aquesta cambra, doncs, en si mateixa jo crec que és un crit d'atenció que no podem ignorar.

Fitxer 19CAI8

Clar, no parlem només únicament i exclusivament d'una ràdio. Hem de dir-ho així, parlem d'una peça de país, una peça clau que està forjada algú diria amb la resiliència, jo crec que està forjada amb la persistència, no? I per entendre la importància d'Arrels, jo crec que ho heu situat prou, però cal..., que es va fundar o va començar a emetre el gener del 81. Un grup de persones valentes i compromeses amb figures com el recordat Pere Verdaguer al capdavant, que van entendre que aquella era l'ocasió per donar a la llengua catalana un altaveu modern que llavors no tenia.

L'objectiu era clar: crear un mitjà de comunicació que fos útil per a la normalització del català, per a la cohesió de la comunitat i per a la promoció de la pròpia cultura. I el nom escollit, Arrels, va ser tota una declaració d'intencions: la voluntat d'aferrar la llengua a la terra i de ser l'arrel que alimentés la identitat nord-catalana. Aquest projecte ha nascut de la militància i del voluntarisme. És el que avui, més de quaranta anys o quaranta-cinc anys després, defensem

Ràdio Arrels és des de llavors la veu en català a la Catalunya Nord, un refugi lingüístic i un motor cultural. És l'única que emet, si no vaig errat, íntegrament en català, una singularitat que per si sola ja ens justificaria la projecció institucional com

a infraestructura estratègica del país. Ara ens trobem en un punt d'inflexió: o bé les institucions assumeixen la seva responsabilitat, o bé deixem que un dels actius més valuosos de la nostra cultura a l'altra banda de la frontera administrativa s'ofegui per una qüestió d'inacció política i pressupostària. Des del nostre grup, des dels Comuns, volem expressar el suport explícit a Ràdio Arrels i el compromís perquè aquesta cambra i aquest govern actuïn.

Per què dic que és una responsabilitat de país? Perquè la llengua i la cultura no entenen de fronteres, però sí que entenen de polítiques actives o d'abandonament. És una responsabilitat de país per la cohesió lingüística i cultural. Ràdio Arrels és un pont viu. Cada dia amb cada informatiu, amb cada cançó, cada programa, normalitza un espai comunicatiu compartit, demostrant que el català és una llengua útil, moderna i viva al nord. És una responsabilitat també pel servei públic i el dret a la informació. Fa periodisme de proximitat, cultural, agenda comunitària, on sovint no arriben altres operadors. Això es diu «garantir drets», informació, participació i identitat compartida. I ho és també per la seva fragilitat estructural. Sense el finançament estable que heu dit, projectes com Arrels queden exposats a tensions que no són tècniques, sinó que són polítiques.

Tenim algunes propostes en aquest sentit, i n'hem parlat i tindrem oportunitat de debatre amb la proposta de resolució que vam registrar. També, per tant, en aquesta comissió veurem quan correspongui. Per tant, no m'hi estendré ara. Però fer política útil vol dir garantir drets i també el dret a viure en català a banda i banda d'una frontera administrativa. I, en aquest sentit, Ràdio Arrels és un servei públic comunitari, fa llengua, fa cultura, fa país, fa democràcia local. Quan una comunitat s'organitza per sostenir la seva veu, la tasca de les institucions no és aplaudir des de la grada, és posar recursos i estabilitat per fer-la créixer.

En aquest sentit, sobre el que heu dit, us faré algunes preguntes sobre el seu valor com a eina de país. Més enllà de ser un mitjà de comunicació, Ràdio Arrels ha estat descrita sovint com una eina de cohesió social i motor per a la llengua. Podrien explicar-nos amb exemples concrets del seu dia a dia quin és l'impacte real que perceben en la vitalitat del català a la Catalunya Nord, especialment en un context on la llengua està tan minoritzada?

En segon lloc, sobre la necessitat d'aquest finançament estable, no? La seva campanya de micromecenatge ha posat de manifest aquesta fragilitat estructural que s'hi han referit. Com afecta aquesta precarietat constant any rere any la seva capacitat de planificar; l'estat d'ànim de l'equip; la qualitat, en definitiva, del servei que ofereixen?

I, en aquest sentit, quina diferència suposaria per Ràdio Arrels un model de finançament que fos estable i pluriennal, com el conveni que s'ha proposat, en lloc de dependre de subvencions anuals, que són anuals i que, a més, són incertes any rere any?

I, per últim, sobre la seva visió de futur. Si poguessin fer l'exercici de mirar més enllà d'aquesta urgència per sobreviure i disposessin de l'estabilitat necessària, quina seria la Ràdio Arrels del futur? Quins projectes estratègics voldrien impulsar per connectar amb les noves generacions; abraçar els formats digitals, que ja s'hi ha referit, com el pòdcast, però de forma més concreta, i passar de ser aquesta eina de resistència o de resiliència cap a una eina d'expansió per la nostra llengua a la Catalunya Nord?

Aquesta... En definitiva, la pregunta que avui hi ha sobre la taula és si considerem Ràdio Arrels una despesa supèrflua o considerem que és una inversió estratègica. Per nosaltres, la resposta és clara.

Gràcies per la seva compareixença i espero la seva resposta.

La presidenta

Gràcies. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de Junts. Intervindrà, en aquest cas, l'honorable senyor Lluís Puig, que ens acompanya. Bon dia.

Lluís Puig Gordi

(L'orador intervé mitjançant videoconferència.)

Molt bon dia. Gràcies, presidenta, i salutació cordial.

Em senti bé, eh? *(Pausa.)* Em senti? *(Pausa.)* No?

La presidenta

Sí, sí, et sentim bé. Estem intentant que també es vegi la imatge en directe per als compareixents. Ara. Endavant. Moltes gràcies.

Lluís Puig Gordi

(L'orador intervé mitjançant videoconferència.)

En tot cas, parlant de ràdio, que arribi el so és més que suficient. Salutacions cordials, senyor Manzanares, senyor Noguera. Avui... Sempre soc jo qui us escolta a vosaltres per l'antena, avui sou aquí vosaltres també ara per escoltar aquests torns de rèplica, i desitjar... Vosaltres no heu fet l'eslògan publicitari, però jo sí que el puc dir: desitjar que la campanya donatius.radioarrels.cat s'ompli força i de manera nombrosa per persones del nord i del sud, sense cap mena de distinció. Perquè, al final, i m'ho heu sentit a dir alguna altra vegada, el català, la llengua catalana a la Catalunya del Nord és, evidentment, un patrimoni cultural immaterial de la humanitat. I la humanitat ja ha deixat perdre masses llengües petites.

Ens cal ser menys dependents de l'Estat francès i de l'espanyol i ens cal mirar d'assolir un model lingüístic andorrà, per dir-ho fàcil, no? Si aconseguíssim això, seríem, evidentment, molt menys dependents d'aquestes subvencions estatals que van i venen i que ens tenen, sovint, collats o no permeten que els bons projectes es puguin desenvolupar i créixer en llibertat i en plenitud de tot el seu potencial.

Haig de fer memòria, encara que no fos en aquesta comissió d'Afers Institucionals, que va ser en la de Cultura, com escassament, encara no fa un any, vam aconseguir a la comissió de Cultura que s'aprovés l'obligatorietat mínima del vint-i-cinc per cent de música en català a totes les ràdios de Catalunya del sud. Malgrat que han protestat moltíssim, era una llei de l'any 96 i que, per tant, portàvem moltes dècades de no fer-la complir.

Ho dic no tant pels senyors de Ràdio Arrels, que ho saben perfectament, sinó per la resta de companys i companyes de la sala, que tinc el plaer d'escoltar cada dia una emissora de ràdio que la música en català és de més del cinquanta per cent, i que, per tant, puc escoltar qualsevol cosa de jazz, de sardanes, de cançó, de *hip-hop*, de folk, de pop o de qualsevol ambient i estètica musical en català, en la programació ordinària i alguns programes de música en català, evidentment, específics. Però en la programació musical ordinària els mínims, per no dir que se sobrepassa segur el

cinquanta per cent de la música en català. Per tant, ja voldríem alguns que a la Catalunya del sud hi hagués aquest model radiofònic tan clarament posicionat.

I, per tant, és evident que des del Parlament hem d'instar el Govern nostre, el Govern del nostre país, de la nostra nació, que és la Generalitat de Catalunya, que miri d'aplicar uns convenis plurianuals i amb l'import suficient perquè puguem desenvolupar, créixer i recuperar els tres periodistes i mig perduts. I també, sí, és una manera de generar llocs d'ocupació i d'utilització de la llengua catalana en un mercat laboral tan important, també.

No m'estendré. No he mirat el temps quan començava, ni sé del temps que dispo, però ens coneixem prou, ens veiem sovint per carrers i places i sabeu que podeu comptar amb mi i el grup de Junts per tot el que convingui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, passàrem el torn de paraula al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. I donem la benvinguda també, avui, als representants de Ràdio Arrels, al senyor Albert Noguer i al senyor Pere Manzanares. Avui podríem dir que fem un acte de normalitat nacional aquí al Parlament. Ja vau comparèixer fa escassament un any i mig. Ho recordàvem abans a la comissió de Cultura, però és un acte de normalitat nacional que avui la veu de Catalunya Nord, que així és com és el vostre lema, no?, pugui escoltar en directe, en aquest cas aquí a la sala 10 del Parlament de Catalunya. Un agraïment, per tant, per la compareixença i les explicacions, tan clares i també tan sinceres, però també sobretot per la feina, la tasca incansable i aquests quaranta-quatre anys d'història de Ràdio Arrels.

Un reconeixement perquè Ràdio Arrels i reiteraré, eh?, però ho volem dir, doncs, és una peça clau, una peça clau no només per la llengua, motor per la llengua catalana de Catalunya Nord, sinó també element de cohesió, i ha fet una tasca imprescindible al llarg d'aquests quaranta-quatre anys d'història, que demostren també la solidesa, la solvència d'aquest projecte, un projecte que si ha durat tants anys és que és

necessari, és que és útil i, a més, un projecte que té ànima. I vostès també l'han traslladat.

Mitjà local, de base associativa, ens explicaven, amb aquest servei públic també, malgrat no ser un mitjà estrictament públic, vocació de servei públic i en llengua catalana exclusivament. Podrien semblar un miracle aquests quaranta-quatre anys d'història. I si bé és cert que vostès, a més, ara feien èmfasi, que la llengua catalana, l'ús sobretot social o el coneixement a la Catalunya Nord estan molt lluny d'on voldríem tots que estiguessin, també hi ha un context probablement favorable de prestigi, de reconeixement, aquesta onada de suport al català, que segur que ajuda més que mai en aquests moments potser de dificultats econòmiques i d'anar a haver de treballar en aquesta via. Però si aquest context de prestigi, de reconeixement i de suport, i existeix també pel teixit associatiu existent, segur que ajuda en la vostra continuïtat i en la vostra tasca de referència.

Dit d'una altra manera, hi ha moltes amenaces i les heu descrit perfectament: la política jacobina de l'Estat francès, les retallades a França d'aquests últims anys i mesos –avui crec que hi ha una jornada de vaga general–, amb l'auge de l'extrema dreta. Han alertat vostès també d'aquest element, que ja no és una amenaça futura, sinó que en segons quins llocs ja és, malauradament, massa real. Però igual que hi ha molts reptes o, dit d'una altra manera, moltes amenaces, també és cert que hi ha moltes oportunitats. I és aquí on crec que ens hem d'agafar i hem de, avui, demostrar el nostre compromís amb aquestes oportunitats.

Vostès parlaven d'aquest teixit social associatiu de base, els canvis en els consums, la digitalització, el pòdcast, el que no hi hagi, ja, fronteres més enllà de les ones per la ràdio. Això són unes oportunitats d'arribar molt més enllà i no exclusivament, doncs, a les comarques de la Catalunya Nord, però també unes sinergies. I aquí és on voldria posar l'èmfasi. S'hi han referit: la delegació del 3Cat a Perpinyà, projectes transfronterers, la Universitat Catalana d'Estiu, la Xarxa Vives... Hi ha un ecosistema favorable també per ajudar la vostra tasca i el vostre futur, unes sinergies que volem..., que crec que s'han de defensar, de reforçar i que és on volem posar èmfasi.

Per nosaltres, som una mateixa comunitat, som una mateixa nació. Estem dividits en dos estats, però, evidentment, formem part de la mateixa nació. I si hem fet

possible, aquests últims anys, coses que semblaven molt difícils o molt complicades, com és la reobertura de la delegació de TV3, del 3Cat, a Catalunya Nord a Perpinyà; si hem fet suport aquests últims mesos o hem fet possible el suport aquests últims mesos també a l'escola de La Bressola, que també passava per una situació de dificultat econòmica, ara és el moment de fer possible, des del sud, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, des del Parlament, des de les institucions catalanes, però també a nivell social, aquest suport, aquesta continuïtat, aquest suport a Ràdio Arrels. Ho hem fet possible amb el 3Cat, ho hem fet possible amb l'escola La Bressola. Cadascú i cada cosa amb la seva idiosincràsia. Ara és el moment d'explicitar aquest compromís i aquest suport amb Ràdio Arrels.

Així ho proposem. Així hi treballarem des d'Esquerra Republicana. Ja ho vam intentar fer quan vam estar al Govern de la Generalitat. Parlava abans d'aquella compareixença que van fer aquí. Sé que després hi van haver, doncs, també gestions. Voldríem preguntar-los en aquests moments..., saber quina relació tenen amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, si hi ha reunions, si estan explorant aquest suport en el finançament o traduir, no?, les subvencions cap a una articulació a través de conveni. Saber, per tant, si existeix aquesta relació i també la relació que tenen amb la Casa de la Generalitat a Perpinyà. Perquè..., i més després d'aquests últims temps, doncs, des del nostre punt de vista, d'una nefasta gestió al capdavant amb l'anterior director. Ara que hi ha un nou director, saber si hi tenen relació, si també tenen interlocució; com estan col·laborant, perquè, efectivament, és una peça clau del govern a la Catalunya Nord.

Acabo, presidenta, simplement amb aquest missatge de reiterar-los la mà estesa, tota la col·laboració i complicitat. Compti amb nosaltres per fer que aquest Parlament els hi doni el màxim suport, però sobretot per instar el Govern de la Generalitat de Catalunya a poder buscar aquestes vies de suport amb el finançament per garantir la seva continuïtat, de Ràdio Arrels, que és una cosa que el país en el seu conjunt, en la seva mirada més gran, la nació, doncs, necessita i no es pot permetre el luxe que vosaltres deixeu d'existir. Així que tot el suport, agraïment i reconeixement.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, el diputat Pau Ferran.

Fitxer 19CAI9

Pau Ferran Navarro

Gràcies, presidenta. Bon dia. En primer lloc, agrair la presència del senyor Noguera, director, i del senyor Manzaneres, fundador de Ràdio Arrels, en aquesta compareixença al Parlament.

És que Ràdio Arrels ha estat durant dècades un element present a la vida social i cultural del departament dels Pirineus Orientals, amb una trajectòria coneguda i reconeguda al territori. I el fet que emeti en llengua catalana, doncs, evidentment, li dona un valor afegit, i és que contribueix a mantenir viu un patrimoni lingüístic que és històric i que mereix ser preservat i transmès també a les noves generacions.

En aquest sentit, més enllà de les opinions que pugui tenir cadascú sobre el seu contingut editorial, doncs, és evident que Ràdio Arrels ha tingut un paper important en la difusió i preservació de la llengua catalana en un context en el qual el seu ús públic és limitat. Això ha permès que molts ciutadans del departament puguin sentir la seva llengua materna a la ràdio, cosa que reforça la diversitat cultural i també enriqueix el conjunt de la societat.

Ara bé, el que és també evident és que un mitjà com aquest nosaltres entenem que hauria de dependre del finançament privat a través de la publicitat, a través de la prestació de serveis i també, doncs, de possibles subvencions, que nosaltres entenem que hauria de ser directament de les institucions franceses. I nosaltres creiem que és el Govern francès qui ha d'assumir la responsabilitat de garantir, si l'emissora així ho necessita, com és el cas, doncs, qui doni el suport i ofereixi els recursos per a la continuïtat de l'emissora.

És una qüestió de política cultural i lingüística que correspon a França i nosaltres des d'aquí, des del nostre grup parlamentari, doncs, creiem que el manteniment de la llengua catalana als Pirineus Orientals ha de ser tractat, evidentment, com una

riquesa i no com un problema. I, per tant, esperem que des de les autoritats franceses es prenguin les decisions que corresponguin per garantir que la llengua catalana i cultura catalana, que també és cultura del departament dels Pirineus Orientals, continuïn tenint presència en aquest àmbit comunicatiu i radiofònic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, amb la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, agrair la presència del senyor Noguer i el senyor Manzanares. I, bé, mirin, portem vint minuts de compareixença, una mica menys, i els he estat escoltant atentament. I és que, clar, o sigui, no ho entenc, què vol dir «Catalunya Nord». Què vol dir «Catalunya Nord»? O sigui, estem parlant de França, no de la part del sud de França, dels departaments francesos, no? Vull dir que jo crec que abans de començar hauríem de posar una mica de seny i de començar parlant amb propietat, no?, que jo crec que seria interessant.

Dit això, bé, tenia diverses preguntes pensades, però els avanço que els he resumides amb dues preguntes perquè jo crec que ja hem perdut massa temps. I, bé, els resumeixo en que, primer, si ens podrien indicar més o menys els seus números d'audiència dels últims mesos del 2025. I l'última pregunta, si ens podrien explicar per què els seus continguts inclouen una promoció explícita del separatisme i si el que en realitat pretenen és que tots els catalans els paguem la festa.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per part del Grup Parlamentari de la CUP, és el torn del diputat Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Pere i Albert, un plaer retrobar-vos novament aquí al Parlament. Bé, coneixem perfectament la situació, perquè hem estat en contacte. Ens hem reunit aquí al

Parlament, ens hem reunit a Girona i sabeu perfectament que teniu tot el suport de la Candidatura d'Unitat Popular, tant a nivell de Parlament com de municipis on estem implantats.

Pensem que..., tenim molt clar que sou una eina de país, que és importantíssima la funció que feu des del 1981 fins a l'actualitat, no?, amb un objectiu molt clar de recuperació lingüística, social, cultural i nacional de la Catalunya Nord. Per tant, per això us considerem i sou una eina de país.

Quan expliqueu el tema del finançament, heu dit que les retallades, diguéssim, de la Generalitat ja venen del 2005, 2010. Entenc que tots recordem quina època és aquella, l'època de les retallades. De fet, cap a finals, cap al 2010, oi? Ens podríeu explicar una mica la diferència econòmica entre aquells anys i les subvencions, doncs, de la Generalitat que rebeu en l'actualitat? Ho dic perquè és important, no?, posar les xifres sobre la taula. I més quan aquí almenys uns quants grups compartim la necessitat que s'ha d'augmentar el finançament, la col·laboració de la Generalitat de Catalunya amb Ràdio Arrels i amb la Catalunya Nord.

Perquè és evident que altres retallades que heu explicat, doncs, venen de la mà de LIOT. Per exemple, les subvencions petites que rebíeu a nivell municipal, no?, o que havíeu rebut en alguns moments, i les retalla la LIOT des del govern municipal lepenista, perquè ens entenguem, amb el qual..., per desgràcia, també, certs grups polítics, doncs, donen suport quan parlen de Le Pen. I, després, la realitat és la que tenim, no?, que el perjudiquen tant com poden la llengua catalana i tot el que hi va associat, sigui a Ràdio Arrels o qualsevol altra iniciativa.

Per tant, aquí el que cal és treballar conjuntament. Valorar la feina que feu per aquests 500.000 catalans que viuen a les cinc comarques de la Catalunya Nord, i que s'entengui la importància del vostre..., del servei públic que feu, no? Perquè no s'entendria i no es pot entendre de cap manera que s'estigui potenciant el català a les escoles, sigui a través de les arrels o sigui de les Bressola, i després no hi hagi una continuïtat a través de la ràdio, per exemple. Com podria ser..., com sou vosaltres, una ràdio únicament en català o com podria ser, per exemple, també la demanda que estan fent els ajuntaments, de poder parlar en català al Ple, una cosa que hauria de ser normal també a la Catalunya Nord.

Hem vist aquí la ignorància d'alguns partits polítics, que ignoren la història de la Catalunya Nord i que ignoren la història, el vincle històric que tenim als territoris als Països Catalans i, per tant, després ens parlen d'altres coses perquè no en tenen ni idea del que parlen. Però els que sí que sabem de què parlem sabem que vosaltres sou part d'aquesta nació sencera que anhelem. I per tot això, doncs, tot el nostre reconeixement, tot el nostre suport a la campanya que feu.

I si obriu, doncs, més enllà d'aquestes col·laboracions que s'han d'augmentar amb la Generalitat de Catalunya, més enllà d'això, si se us acudeixen altres maneres per obtenir finançament, nosaltres col·laborarem activament amb vosaltres. Perquè sí que entenem que ara estiguen a 200.000 euros i, a més, patint amb el dèficit de cada any, doncs, això no pot ser. I més quan veniu d'unes èpoques on teníeu el doble de pressupost, molt més personal i, evidentment, arriba..., segurament, pots diversificar molt més la feina que feu radiofònica, no?, i diversificar els estils i les maneres de fer per assolir fins i tot encara més oients.

Per tant, és molt important que aquesta ràdio recuperi el finançament necessari per garantir que, tot i que fer una ràdio excel·lent..., però és evident que amb més recursos això podria millorar molt més. Per tant, des del Grup Parlamentari de la CUP, tot el nostre suport a qualsevol iniciativa a favor vostre i de la col·laboració amb Ràdio Arrels.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, finalment, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, amb la diputada, en aquest cas, Gisela Navarro.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, presidenta. Bé, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, ens sumem, per descomptat, a tots els agraïments que han fet les veus que m'han precedit. He de reconèixer que, personalment, em feia molta il·lusió sentir-los avui perquè porten molt de temps en la llista de la comissió, no?, i feia mesos que tenia ganes d'escoltar el projecte. És un plaer escoltar les seves paraules de compromís

mitjançant la feina que fan, emetent en català des de la Catalunya Nord des de fa tantes dècades.

Ràdio Arrels és molt més que un projecte radiofònic, que, d'altra banda, seria suficient per agrair-los la feina, perquè els que ens llevem dinem, sopem amb la ràdio, doncs, això ja és una qüestió especial i cultural. Però és que, a banda d'això, vostès tenen un projecte de compromís, de compromís amb la llengua i amb la cultura catalana.

I a banda dels contextos polítics de França i de la seva manera, suposo, de mirar de manera monocolor la vida, nosaltres trobem que les diferències que molts veuen com a amenaces són tot el contrari, són la riquesa que aporten aquests diferents colors, per dir-ho d'alguna manera. I, per descomptat, són els drets que garanteixen el principi d'igualtat.

I quan parlem de català, al PSC units per avançar ens agrada parlar de cohesió, d'oportunitats, de proximitat i de servei públic, que també s'ha dit. Vostès són coneixedors que ens trobem en un retrocés de l'ús social del català i que estem esmerçant esforços per revertir aquesta tendència des de molts sectors, eh?, des de l'escola, que també coneixen molt perquè forma part del seu projecte; des del món artístic, cultural; des de l'esport, amb un compromís també molt ferm; des del món associatiu i, per descomptat, des dels mitjans de comunicació i des de molts més indrets, que ara m'ocuparia molta estona per anomenar-los. Tot això, tota aquesta energia, doncs, estem intentant des d'aquí cristal·litzar-la mitjançant un pacte nacional per la llengua, que és un reflex d'un gran consens per seguir perseguint aquesta millora.

Sabem també que el Govern de Catalunya està donant suport. Mai és suficient, sempre es necessita més, però sabem que està compromès amb el vostre projecte, com amb les diferents iniciatives, també, que estan al territori, per lo de les entitats com a plec, de la molt coneguda Bressola, que s'ha anomenat perquè van venir i hem acompanyat molt aquesta reivindicació. També amb la reedició de cursos en català, arran de la incorporació del tècnic i professor de català. I també sabem que la col·laboració, perquè s'ha preguntat i vostès ja contestaran, però que la

col·laboració en aquest cas per part seva i la Casa de la Generalitat és fluida i que es troben sovint. I celebrem també aquesta col·laboració.

I, per cert, ja que tinc la paraula, jo els volia felicitar pel darrer Premi Carles de Llar, que es va atorgar per primera vegada a una entitat. Perquè m'han explicat que s'atorgava a persones individuals i és la primera vegada que una entitat com la seva rep aquest honor.

Des del nostre grup volem posar en valor el vostre esforç quotidià. Sabem que mantenir una iniciativa d'aquesta mena no és gens fàcil i ens trobem en moments de necessitat, a més. Em refereixo a aspectes que ja heu explicat: els reptes econòmics, logístics i també, de vegades, la visibilitat i la difusió, no?, que és molt difícil. Però donem les gràcies i us demanem que no defalliu, que la contribució valuosa que feu no es pot substituir mai per un altre projecte, la capacitat o l'energia o el valor o l'ànima, que també s'ha dit, d'una entitat o una associació. Això és incomparable amb res més. Per tant, la vostra feina és més enllà de totes les necessitats essencials, totalment.

Jo els hi tinc una pregunta, que no sé si comparteixen amb aquesta reflexió. El moviment associatiu de vegades té una necessitat, també, i és aquest canvi generacional, no? Com funciona? Com anirà? Jo els volia preguntar com veuen vostès el seu relleu, també, generacional pel que fa al projecte de la Ràdio Arrels, no només pel propi cos de professionals que fan el projecte, sinó també pels oients; com estan en aquesta relació dels joves i les joves.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, tornàriem a donar el torn de paraula als compareixents, amb deu minuts perquè puguin donar resposta als diversos temes que s'han tractat en aquesta compareixença. Així que endavant tant el senyor Pere Manzanares com el senyor Albert Noguer, que ens acompanyen.

Albert Noguer (director de Ràdio Arrels)

Potser ens anirem partint entre el Pere i jo mateix...

Algunes de les preguntes que hem apuntat sobre la qüestió del paper de Ràdio Arrels en termes de cohesió social i de vitalitat de la llengua, potser un exemple. Ahir a la ràdio van venir tres nenes d'uns dotze anys per fer una petita entrevista en català sobre un important festival de jazz que es diu Jazzèbre, i van ser elles, amb l'assessorament dels organitzadors del festival, que van fer aquesta entrevista perquè els organitzadors no trobaven absolutament ningú per parlar, per respondre en català sobre aquesta qüestió. Vol dir que qui porta, qui avui parla, segons com, més el català a Catalunya Nord són els més petits, els que surten de l'escola. I això em sembla il·lustrar molt bé aquesta vitalitat de la llengua que podem oferir a través de Ràdio Arrels. Perquè al costat d'aquestes tres nenes –de l'escola La Bressola, eren–, doncs, hi havien els seus pares, que veien com les seves nenes podien parlar i explicar coses d'ells en una ràdio. És també una forma de cohesió social. Són els més petits que avui, el 2025, doncs, fan sentir el català als més grans. El 1981 era, potser, al revés.

Hem parlat també de precarietat. Com ens afecta al

Fitxer 19CAI10

nivell laboral aquesta precarietat econòmica? Malauradament, és fàcil, doncs, cap de nosaltres accepta de ser pagat com a periodista, perquè un sou de periodista a l'Estat francès és massa car per a una associació com nosaltres. Doncs el personal de la ràdio, jo mateix, no cobrem com a periodistes perquè, a més a més del salari que és més important, hi ha tota una sèrie d'avantatges socials que una associació com la nostra no ens pot permetre. Aquesta precarietat, malauradament, també es tradueix en els salaris.

I això ho puc lligar amb una altra de les preguntes, el nivell de les generacions. Tenim, malgrat aquest inconvenient important del salari, joves que venen a treballar a Ràdio Arrels. La major part de l'equip té, avui, menys de trenta anys. El relleu està assegurat professionalment. I el relleu en termes d'audiència també està assegurat, perquè hi ha, justament, aquest públic jove que està aquí i està disposat a venir a parlar a la ràdio i a escoltar forçosament també la ràdio.

Els projectes estratègics passen justament per acompanyar aquesta joventut a través de pòdcasts, sobretot pòdcasts per als més petits, els que estan a l'escola, perquè quan surtin de l'escola tinguin una altra presència que no pas la presència escolar del català a casa.

I un projecte estratègic molt més general és una presència a la ràdio digital terrestre, que a l'Estat francès s'està desenvolupant molt. Es diu que potser podria arribar a conduir a la supressió de la modulació de freqüència. Fins ara, per qüestions econòmiques, hem renunciat a fer aquest pas de la ràdio digital terrestre, el [# 02.07 DAB+], que es diu, que és la norma triada a l'Estat francès. Doncs aquest desenvolupament estratègic, tecnològic, és primordial, però de moment hi estem renunciant únicament per qüestions de mitjans. No ens podem permetre de posar massa diners en una tecnologia si és a costa del personal, perquè qui fa una ràdio, més enllà del material, és també el personal.

Pere Manzanares (membre del Consell Directiu de l'Associació Arrels i fundador de l'entitat i de Ràdio Arrels)

Bé, intentaré repetir i matisar algunes coses que ens ha dit el company. Jo no soc, potser, menys abrandament optimista i intentaré de tenir un llenguatge... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)* ...de veritat. No desmenteixo el que ha dit l'Albert Noguer, eh?, per descomptat. Ja ho anirem veient.

El dia a dia; el dia a dia per dir-vos la situació diglòssica que coneix el país, el territori. Ni que sigui el fet de donar, d'apropar, el micro a un ciutadà de Catalunya Nord –no parlem dels nens, eh?, que és molt difícil–, a un adult, que acostuma públicament a parlar sempre en francès i li donà la obligació de parlar en català, el sol fet de fer parlar en català un ciutadà cada dia, ja és una victòria dins la situació profundament diglòssica de Catalunya Nord. No solament perquè parla en català..., i sabem que els catalanoparlants, la majoria dels catalanoparlants, de Catalunya Nord poden passar fàcilment una setmana, quinze dies o tres setmanes sense parlar català, tot essent catalanoparlants, perquè no hi ha les oportunitats de fer parlar en català dins la vida pública.

Nosaltres som una de les poques eines, o potser l'únic lloc on hi ha aquesta, entre cometes, «obligació», si vols parlar en català... Si vols parlar a la ràdio, ho has de fer en català. Si no, no parles. I cada dia trobem gent per parlar, de qualsevol cosa, sobre qualsevol tema. Que això és segregacionisme? Potser. Però la gent que es vol expressar en francès tenen mil i unes oportunitats de fer-ho en qualsevol altra situació –a la premsa, a la televisió, a la ràdio pública, al carrer, als serveis públics. L'únic lloc, potser, on es pot..., on només hi ha l'obligació de fer-ho en català és Ràdio Arrels. Doncs, si us plau, no digueu que donar aquesta *única* oportunitat ja és massa. Això és el nostre dia a dia i la nostra dèria: fer parlar al màxim de gent en català. I això és pedagògic per la persona que entrevistem, però també és pedagògic per l'auditor, que reconeix el veí, un conegut: «Ah!, s'expressa en català.» I potser diu: «Ni ho sabia.» Doncs això és importantíssim mentalment, i això també participa de la cohesió: cohesió social, cohesió lingüística.

Precarietat en el finançament, certament. Un model estable el desitgem i actualment..., i ens centrarem únicament amb les aportacions de la Generalitat de Catalunya. Actualment, depenem d'ajuts a través de programes que ens cal presentar, doncs, un dossier anual i sempre és aleatori.

Què més voldríem? Un conveni amb un finançament estable. Què més voldríem? I per ser clars i parlar en xifres, nosaltres no demanem un ajut important com La Bressola. Si La Bressola necessita 1 milió d'euros anuals per afegir als ajuts normals dels quals disposa l'Estat francès, nosaltres només demanem duplicar el nostre pressupost, és a dir, cent mil euros, 150.000 euros, 200.000 euros *compartits* entre tots; no pas únicament de la Generalitat, de la societat civil, de les institucions sud-catalans.

És que el país dona per si? És que als Països Catalans es poden destinar cent o 150.000 euros a una entitat del nord, entre diputacions, municipis, entitats i compromisos personals i ciutadans? Aquesta és una de les preguntes.

Quant a dependre únicament i exclusivament, o el noranta per cent, de les subvencions de l'Estat francès i del territori, és clar, seria lògic, seria lògic dins d'un sistema coherent i lògic. Però això és desconèixer la realitat i la història de l'Estat francès. Són ells els responsables de la francesització a ultrança que fa que no

solament a Catalunya Nord, sinó també a Occitània, Bretanya, les llengües i cultures es mantenen fent la viu-viu. L'Estat francès és una mà de ferro dins un guant de vellut, és a dir, que dona ajuts, però només per deixar-los surar a la superfície de l'aigua, no pas per desenvolupar-nos.

I qui no avança dins la situació actual, amb la diglòssia, amb els fluxos migratoris..., en matèria de llengua i cultura, qui no avança recula. I, justament, aquests finançaments als quals aspirem són, precisament, no pas únicament per mantenir-nos, perquè ens podem mantenir encara durant vint anys. No passa res, eh? Però poc cervell farem al país, poc respondrem a les noves necessitats del país, que ens emplaça a fer més i, si res no canvia, amb menys.

Fer més per què? Perquè hi ha més població, perquè hi ha menys catalanoparlants, perquè hi ha uns hàbits de consum, del lleure i de la ràdio i de la ràdio diferents de quan van crear Ràdio Arrels el 1981. I això requereix mitjans, ser més a prop de la gent, del territori, de les entitats. Hem parlat de l'obertura d'un estudi de producció i difusió a Prada de Conflent, i d'aquí a un any o dos a Ceret, per ser més eficaços. Per això demanem més suport, no pas per salvar-nos demà. Demà podrem pagar els salaris. Al desembre pagarem els salaris. No som dins la situació de La Bressola. Tenim una ambició de país, volem oferir més perquè la situació ho necessita –ho necessita. La nostra dèria és incrementar l'ús públic del català –l'ús públic. Si no, ho he dit i ho repeteixo, ens condemnem a ajudar, que ho cal fer, l'ensenyament en català. Però el català viurà entre les quatre parets de les aules. Si no hi ha aquesta necessitat d'expressar-se en català a fora, és això. Produïrem, sí, catalanoparlants passius, és a dir, gent que no el parlarà. I qui no el parla descuida, sobretot quan som petits, i anirem produint així de manera –seré una miqueta fort– artificial catalanòfons, però no pas catalanoparlants. Aquesta és una de les funcions de Ràdio Arrels.

La presidenta

Aneu acabant...

Pere Manzaneres (membre del Consell Directiu de l'Associació Arrels i fundador de l'entitat i de Ràdio Arrels)

Per acabar, doncs, ja ho he dit. Responent a la pregunta de la CUP, què esperem?, duplicar el nostre pressupost, que és petit. Ho hem dit, eh?, tenim el pressupost per cinc comarques, per 500.000 habitants, d'una ràdio local de Catalunya que treballa sobre una comarca o dos o tres municipis. Això.

Amb la Casa de la Generalitat hi ha fluïdesa? El director i l'equip són facilitadors, però no tenen recursos propis per ajudar-nos. Tot depèn d'aquí, tot depèn de Barcelona, tot depèn de la Generalitat. Perquè avui estem aquí per a això. I us recordo: el que demanem és ajudar-nos a instar i a trobar mecanismes altres que aquells que ja funcionen per retrobar un finançament digne que ens permeti d'assegurar la nostra missió de servei públic a nivell radiofònic a Catalunya Nord.

I saludo el consens dels grups parlamentaris, la seva apreciació sobre la feina feta. Després hi pot haver petits ajustaments sobre els finançaments i les responsabilitats, però com a mínim saludem aquesta visió positiva que ens heu presentat avui sobre quaranta-quatre anys de ràdio en català a Catalunya Nord.

La presidenta

Moltíssimes gràcies per la seva compareixença, tant al senyor Manzanares, com a membre del Consell Directiu de l'Associació Arrels i fundador de Ràdio Arrels, com a l'Albert Noguer, per acompanyar-nos avui com a director de Ràdio Arrels. Moltíssimes gràcies per les seves paraules.

I, a continuació, amb uns breus segons, també farem el canvi oportú abans de procedir al següent punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 19CAI11

La vicepresidenta en funcions de presidenta

Bé, reprenem la sessió.

Com deia, substituiré uns segons la presidenta.

Compareixença de Roger Garcia Rodoreda, responsable de polítiques d'infància i sensibilització d'UNICEF a Catalunya, per a informar sobre el quart baròmetre d'opinió de la infància i l'adolescència

357-00634/15

Per tant, ja saben que l'ordre del dia..., ara ens toca entrar a la tercera de les ponències. Ai, ponències... Ja no sé ni lo que dic. *(Veus de fons.)* Compareixences. Gràcies, lletrat. I, en aquest cas, tenim els membres que representen UNICEF. En concret, del comitè de Catalunya. Els presento el Roger Garcia i la Sílvia Casanovas. Vostès tenen la paraula per uns vint minuts i després farem un torn que ja acabem de comentar, de tres minuts a cada grup. I acabem amb deu minuts més per poder contestar totes les apreciacions que els hi faran els diputats i diputades. Endavant.

Roger Garcia Rodoreda (responsable de polítiques d'infància d'UNICEF)

Hola, bon dia, de nou. Moltes gràcies, no? Agraïm l'oportunitat de poder estar aquí amb tots vostès per poder parlar de participació infantil, per poder parlar també del baròmetre d'opinió. I moltes gràcies perquè, com hem comentat, no?, no és una comissió en la que habitualment «interlocutem».

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Com saben, des d'UNICEF tenim la missió de promoure i protegir els drets dels infants. I en aquesta tasca, en aquesta tasca de promoció dels drets, el dret de participació hi juga, doncs, un paper fonamental. Aquest dret al micro, no?, que diu el *memory* que els hem compartit, aquest dret a que els nens i les nenes, amb la informació adequada, puguin expressar lliurement les seves opinions i aquestes siguin tingudes en compte.

Més enllà d'això, o sigui, aquest dret que està reconegut a la convenció, que sempre va bé recordar que és el tractat internacional més ratificat de la història, que és una

norma d'obligat compliment, és també un principi bàsic que guia lo que és la interpretació, no?, i l'aplicació de tota la resta de drets.

Sobre la participació infantil, evidentment, en parlem moltes vegades a la Comissió d'Infància, que, com dèiem ahir també en altra comissió, doncs, lamentem que no sigui una comissió legislativa, però estem molt contents de poder anar parlar aquí, no?, tenint en compte que vostès aborden els temes de participació ciutadana.

Parlar de participació infantil és parlar d'un canvi de paradigma, del que diem «la revolució silenciosa de la convenció», perquè és deixar de considerar els infants com a persones incompletes, com a adults del futur, com a menors, i reconèixer que són ciutadans i subjectes de ple dret, amb veu pròpia i que tenen una creixent capacitat per involucrar-se i influir en els processos de decisió.

Això també ens demana a nosaltres, com a adults, òbviament, que canviem la manera com els mirem, la manera com «interlocutem» amb ells, la manera com..., no?, entendre que les seves aportacions, que són singulars, que són insubstituïbles, són tan vàlides com les de qualsevol altra persona.

Sovint, per això, moltes vegades parlem d'aquesta importància de la participació infantil, però hem d'entendre que és més que això. Perquè, al final, tenim la convenció, que és aquest marc, aquesta norma d'obligat compliment i, per tant, nosaltres tenim aquesta obligació de generar espais, entorns i oportunitats per fer-la possible. Malgrat això, portem aproximadament uns trenta-sis anys de convenció dels drets dels infants; hem aconseguit moltes coses, però encara no acabem de creure'ns-el del tot, el tema de la participació infantil, no?, i necessitem avançar més perquè aquesta participació sigui real i perquè no ens podem conformar en que sigui una cosa simbòlica, que sigui una cosa anecdòtica o encara menys que utilitzem els infants, moltes vegades, per als nostres propis propòsits.

I per què encara això no ho tenim incorporat? Doncs molt senzill, perquè hi ha moltes barreres. Evidentment, avui podem comentar algunes. El tema que continua aquesta mirada autocràtica respecte als nens i les nenes, no?, que sempre els veiem en un pla inferior, posposem la seva ciutadania... Tenim el repte de la inclusió. Sabem que no arribem a tots els infants, que és difícil arribar a la participació d'alguns, com per exemple els infants amb discapacitat, els que viuen en situacions vulnerabilitzades,

infants en situació de pobresa... També volem que s'adaptin, moltes vegades, als nostres tempos, als nostres formats, als nostres processos, sense tenir en compte o respectar la seva singularitat. També, sovint fallem en el retiment de comptes o en la continuïtat i la sostenibilitat dels processos, quan participar no és com puntual, com aïllat, sinó un procés que ha de comportar transformació.

Per tant, necessitem activar palanques de canvi per avançar en tot això, per ser molt més agosarats i innovadors i, sobretot, dedicar-hi temps, recursos i més formació a tots els nivells, i també comunicar millor i molt més les experiències existents...

Fitxer 19CAI12

...amb participació infantil.

A més, no podem oblidar que la participació infantil és un factor fonamental en el desenvolupament dels nens i les nenes perquè contribueix a la seva construcció del jo ciutadà. Però, a més a més, els genera autonomia, els genera resiliència, fomenta aspectes com la creativitat, el pensament crític, la responsabilitat, el compromís. I aquest bagatge genera autoestima. L'autoestima és fonamental per al benestar emocional, per a la salut mental i alhora també remou obstacles i desigualtats. A, més a més, també és un mecanisme d'enfortiment democràtic, perquè amb aquest rol actiu com a actors socials de canvi, consoliden comportaments democràtics, sentit de pertinença, justícia, ciutadania local i global. I tot això és clau per a l'afecció política, la democràcia, la cohesió social i la convivència.

La Rym, una noia de Mollerussa, a la trobada que vam tenir el els nois..., millor dit, els nois i les noies van tenir amb el molt honorable president amb motiu del Dia Mundial de la Infància l'any passat feia aquesta reflexió. Deia, i llegeixo textualment: «Si voleu que els infants i adolescents creguin en la política, primer necessitem una política que cregui de debò en nosaltres». I crec que resumeix molt bé aquesta idea. I també com a mecanisme de governança, ja que permet que les polítiques, evidentment a través de la participació infantil, puguin ser més informades i donin resposta efectiva a les seves inquietuds. Si no els incorporem precisament el que

perdrem és oportunitats i, per tant, allò que és la infància, que és precisament vida nova, una mirada nova, una mirada no condicionada per l'experiència i que enriqueix i entra en contradicció amb el món adult.

Teníem molt d'interès, doncs, a parlar-vos del treball d'UNICEF en pro de la participació dels infants i, dintre d'aquesta tasca, presentar-los un exercici com és el Baròmetre d'Opinió de la Infància i l'Adolescència, del que la Sílvia Casanovas, que és la responsable de polítiques locals i participació d'UNICEF a Espanya, podrà donar-los cinc cèntims, no? El baròmetre és una eina que promou que els nens i les nenes i els adolescents expressin la seva opinió sobre temes socials i polítics. I ja els avanço que una de les demandes que tenim sobre la taula és que siguin les administracions les que puguin fer de manera periòdica aquest exercici. Només comentar-los que els hem de deixat la versió del Baròmetre de Catalunya, el baròmetre i també el resum executiu de l'informe a nivell estatal i després en el document, més enllà de la divulgació de la convenció, en el QR tenen altres documents sobre participació i sobre els drets dels infants.

I Sílvia, tot teu.

Sílvia Casanovas i Abancó (responsable de polítiques local i participació, UNICEF Espanya)

Doncs moltes gràcies, Roger. Moltes gràcies a la mesa i diputats i diputades. També agrair també tenir aquest espai, perquè creiem que té tot el sentit parlar de participació en aquest espai i no només en aquest, sinó en tots on sigui possible.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Abans d'entrar una mica a parlar de quins són els principals resultats del Baròmetre d'Opinió d'Infància, fer un petit resum del que comentava el Roger en relació amb la participació infantil, que veurem si això... A veure si... Ara sí? Perdó.

Només una petita menció. El Roger ha parlat de la convenció i de la importància del dret a la participació. L'important, en aquest cas, és imperatiu legal. És a dir, els infants no tenen la voluntat només de participar com a exercici individual, sinó la responsabilitat que tenim al món adult de dir tenim l'obligació d'escoltar els infants.

Això seria com una mica la pinzellada important en aquest sentit. Exercici individual, però també com a UNICEF entenem que tenen els nens i nenes que participen. Tenen un rol actiu també en la comunitat i l'entenem com un mecanisme de governança.

D'acord. Què ens diu el Comitè dels Drets de l'Infant a l'observació general número 12, el dret de l'infant a ser escoltat? Aquests criteris és important que els tinguem en compte quan volem impulsar també processos de participació infantil en qualsevol àmbit. Són unes pinzellades que són importants tenir-les en compte, no? Molt en resum, ha de ser una participació transparent, és a dir, els infants han de tenir els objectius clars de quan comencen un procés de participació. Quan establim una relació amb els infants, els rols i les responsabilitats han de ser ben enteses. Ha de ser voluntari. Els infants exerceixen la seva participació d'una manera voluntària, poden decidir deixar de participar en qualsevol moment. Ha de ser respectuosa en el marc de la democràcia. Totes les opinions són acollides en aquest sentit. Ha de ser rellevant. Un infant quan participa ha de ser a partir del seu propi coneixement. Amigable, moltes vegades, quan treballem en participació infantil, hem d'adaptar també als horaris dels infants. No és el mateix de l'administració pública als mateixos horaris que tenen els propis infants. Tenir en compte els llocs de reunió, tot el tema de versions amigables. I aquí ja començo a donar missatges. Tot el tema de la legislació, de normatives, lleis que són importants per als propis infants, moltes vegades ens hem de preguntar si són amigables per ells, si realment arriben aquestes legislacions per als propis infants.

Importantíssim la formació dels adults. Ens trobem moltes vegades amb comportaments paternalistes de: «Ai, que bé que aquest nen ha comparegut», en un marc parlamentari, per exemple. No, no. Aquí l'important és que els adults també hem de ser formats per poder fer un adequat acompanyament. Si estem parlant d'infants, evidentment també tot el tema de salvaguarda és important. Hem de tenir polítiques de salvaguarda, codis de conducta adequats, perquè primer va la protecció de l'infant en aquest sentit.

I aquí ho he posat molt gran, perquè és important també la rendició de comptes, fonamental. Si comencem un procés de participació, llavors hem de tenir en compte

com a titulars d'obligacions, en aquest cas també interpel·lo a vostès com a diputats i diputades, quins compromisos estem assumint amb els infants? Quin seguiment farem? Quins mecanismes de devolució? Sabem, per exemple, que teniu visites d'infants en el marc parlamentari, però també ens preguntem quantes vegades heu tingut també l'oportunitat d'interactuar amb infants perquè us presentin les seves propostes i la seva visió. Aquest també seria un dels missatges importants.

Com entenem també des d'UNICEF la participació? L'entenem també com a mecanisme d'incidència. A nivell local, tenim una iniciativa que es diu «Ciutats Amigues de la Infància». La treballem des del 2002 a nivell estatal, però també a Catalunya. A Catalunya tenim vint-i-tres municipis que formen part de la iniciativa. I quina és la clau? Que els alcaldes i les alcaldesses, com a més propers a la ciutadania, puguin escoltar els infants i les seves propostes i que els tinguin en compte a nivell local. A nivell autonòmic, estem també fent propostes perquè els governs regionals tinguin consells autonòmics. Aquí a Catalunya hi ha el CNIAC des del 2013. Però a més a més, també tenim altres tipus d'espais, espais sectorials i que realment puguin establir també una interacció els infants en l'àmbit governamental i també en l'àmbit parlamentari.

Des d'UNICEF també fem una promoció de l'educació en drets a través dels centres educatius. També tenim propostes clares perquè els centres educatius puguin també fomentar la participació a nivell dels centres educatius. I a nivell estatal, fem trobades també cada dos anys amb infants. Cada any fem un acte d'infància en el Congrés dels Diputats, on els infants proposen les seves propostes, visions i demés amb els diputats en aquest sentit. Tenim un grup assessor també, de més de cent infants, que estan organitzats en comissions de diferents temàtiques i com a UNICEF realment ens assessoren de tot el que estem fent a nivell de canvi climàtic, salut mental, educació en drets i polítiques socials.

I tenim aquests estudis, que avui presentarem aquest resum. Tenim un informe d'impacte de tecnologia a l'adolescència, on fa tres anys vam tenir la primera edició amb més de cinquanta mil enquestes. Aquest any tindrem una segona edició i el Baròmetre d'Opinió d'Infància, que ara entrem una mica a veure els resultats principals. Aquest informe el fem juntament amb la Universitat de Sevilla en l'última

edició, que l'hem presentat a principis d'aquest any, han participat més de quinze mil nens i nenes d'onze a divuit anys. Ho treballem amb els centres educatius. Contesten una enquesta individual i anònima, amb el consentiment també familiar, en aquest cas. Però, el que ens interessa és que ja són quatre edicions i veiem una mica la transversalitat de les seves opinions.

Quina és la qüestió principal? Ens interessa veure qüestions vinculades amb la seva ciutadania i amb el benestar, i veurem les principals conclusions. Com a resposta espontània, comencem a demanar-los: Què pensen, que per la societat, pels adults, quines són les principals preocupacions? A nivell estatal, ens diuen que l'economia, la política i la contaminació i medi ambient, els infants pensen que són les principals preocupacions de la ciutadania. A nivell de Catalunya pensen que la primera és l'economia i la segona la contaminació i medi ambient, i la tercera, la política.

Quina ha estat una mica la transversalitat en les diferents edicions que estem fent? Doncs els infants pensen que a nivell social –això és mostra estatal– des de la primera edició pensaven que la política era la primera preocupació. Va irrompre la covid i llavors, evidentment, la covid va pujar en primer lloc. La tercera edició, la primera preocupació, l'economia; la quarta, l'economia també, i la política torna a escalar posicions en aquest sentit.

Quan els preguntem: Quines són les pròpies preocupacions? Pels propis infants, com a resposta espontània, en clau estatal, ens diuen que la seva principal preocupació és l'economia també, seguida de la contaminació i la tercera, la guerra. En clau catalana, la primera preocupació és la contaminació i medi ambient, seguida de l'economia, i també la violència i la inseguretat. Això són respostes espontànies que els infants ens comenten a nivell de preocupacions.

També us dic una cosa. Com a segona preocupació..., com a segona tendència que tenim, tenim també una pregunta on llistem trenta preocupacions que els infants han de seleccionar. En les quatre edicions, la primera que surt sempre són els abusos sexuals a la infància, i això també és important poder-ho ressaltar.

Els demanem també com pensen, com valoren que és la situació política i econòmica, tant a nivell de l'Estat com a Catalunya. I aquí també hem de començar a prendre nota de l'important perquè quatre de cada deu adolescents valora la

situació política i econòmica d'Espanya com a dolenta o molt dolenta. En el cas de Catalunya són tres de cada deu que consideren que la situació econòmica i política a nivell estatal no funciona gaire bé, com estem veient.

A nivell local, la percepció canvia i això també hem fet grups focals amb els infants i veiem també que, com que el món local potser és més proper, consideren que els municipis tenen una..., bé, ho valoren més positivament. En aquest cas a nivell estatal, si el 40,5 per cent pensen que la percepció que..., pensen que la situació del país és dolenta o molt dolenta. Quan parlem a nivell local, la percepció és molt més positiva. Només el 18,4 per cent té aquesta tendència. En el cas dels infants catalans, hi ha una tendència també similar de com és la valoració a nivell local en aquests dos àmbits.

Els hi demanem també per la confiança de les institucions i en les professions. En aquest cas, tot el que té a veure amb universitats, ONGs i sanitat pública està a dalt de tot. Sempre en les tendències de les quatre edicions aquestes institucions estan a dalt de tot i em sap greu dir-vos que els polítics i les polítiques sempre estan en pitjor lloc, tant a nivell de confiança com a institucions, com també a nivell de valoració de professions. Això també és una tendència similar, és a dir, si consideren que les institucions sanitàries, professionals com les universitats, estan en primer lloc, també a nivell professional en aquest cas, metges, policies, psicòlegs estan com en primer lloc i tot el que té a veure amb polítics també estan en últim lloc.

El que ens crida l'atenció és que també el tema de creació de continguts, tot el que té a veure amb influències i així està en les darreres posicions. La nostra hipòtesi és que, en aquest cas, els llistem les diferents professions. Ells escullen. Llavors, en el fet d'escollir les professions, sí valoren que potser n'hi ha algunes d'altres, com potser metges o psicòlegs que van en primer lloc i no tant el tema de creació de continguts. Això us ho dic també perquè ens cridava l'atenció.

Si fem aquesta anàlisi per gènere, això són dades estatals, sí veiem que les noies tenen una valoració més positiva de les professions en general i les que tenen més diferències en funció de gènere, doncs, per les noies és més important tot el que té a veure amb educació i psicologia. Això també són dades a nivell estatal.

Quan els hi demanàvem –el que us comentava abans– la valoració del tema de les professions, quan els infants ens puntuaven amb menys d'un cinc, la valoració política, els demanàvem el per què. Quins són els motius de desconfiança en els polítics i les polítiques? Llavors, com veieu, el major percentatge és que la majoria són corruptes. En un 15,9 per cent a nivell global consideren que no els representa. Llavors també altres factors, com: No entenem de política, no sé com influir i que aquestes qüestions no ens afecten. Però aquí m'agradaria ressaltar aquesta visió que tenen els infants de que tots els polítics són corruptes, no?

Llavors, en clau també de participació que creiem, també és molt important fomentar la participació a dia d'avui, amb els infants, però també els hi demanem quines perspectives tenen de participació futura. En aquest cas, tenen bastant interès en poder participar amb tot el que té a veure amb medi ambient i en tema d'animals també, que és un tema que els interessa molt. De nou els hi demanem si estan interessats en un futur a col·laborar actualment amb un partit polític i, en aquest cas, el que ens comenten és que és gens o molt poc probable. Aquí podem veure una mica la tendència de la desafecció política dels infants.

En cada mòdul del baròmetre, que en portem quatre edicions, tenim un mòdul específic. En aquest cas, hem demanat també sobre el tema de professions i de característiques de personalitat en funció del gènere, dels estereotips. I aquí us plantejo només un resum en funció de les professions. En general, sí consideren que les professions a nivell de gènere es poden exercir tan igual com homes per dones, però si els hi demanem específicament en algunes qüestions clau, com per exemple cuidar nens i nenes i netejar cases, en aquest cas, sí que consideren que són qüestions que han de fer més les dones i, al mateix temps, si una professió com vetllar per la seguretat als carrers o muntar ordinadors, si consideren que és una professió que encara han d'exercir més els homes en aquest cas.

Fitxer 19CAI13

Un altre dels blocs que també preguntem i que ens interessa moltíssim és el benestar emocional, si són feliços o no són feliços i què els provoca aquesta felicitat.

En aquest cas, aquesta dada és estatal. Els hi demanem també, i això ho traiem també com a dada, per nivell adquisitiu i també per gènere i origen, de naixement. Què veiem? Doncs que les persones que tenen un nivell adquisitiu baix se senten més soles, se senten més tristes, no es diverteixen tant amb les amistats, no? Tot i que vuit de cada deu nens i nenes a nivell estatal si consideren que tenen un bon benestar, on hem de posar atenció? Amb les nenes, que també en tema de gènere, les nenes se senten més soles, més tristes i veiem que hi ha un dèficit a nivell de benestar; amb els infants que viuen fora d'Espanya i quant més edat, més infelicitat. És a dir, veiem que els nens d'onze a dotze anys poden ser més feliços, però quan tenen disset o divuit anys, llavors els nivells de benestar empitjoren també.

Què els influeix en el seu benestar? Doncs tot el que té a veure amb les seves aficions, també tot el tema de descans, també ens demostren que això els provoca felicitat i tot el que té a veure amb les relacions, amb les seves..., amb la família i especialment amb les amistats. Vam incorporar l'any passat el tema de les mascotes, perquè consideràvem que també era un factor important en el nivell de benestar. I també el que hem vist és que està en uns nivells elevats, que això provoca també un benestar important. Ens va cridar també l'atenció que tenir molts seguidors o tenir molts *likes* en xarxes, doncs, això no els provoca especialment felicitat. I això també ens crida l'atenció d'una manera interessant.

A nivell de... Vaig bastant bé de temps. Ara acabem amb recomanacions que quan presentem aquests informes, per a nosaltres és molt important fer la fotografia. Quin és l'estat de situació de la infància en aquest cas? Però llavors també, quines recomanacions fem per tenir en compte tots aquests resultats? Ens interessa moltíssim poder garantir un sistema periòdic ampli i oficial. Ens interessa molt ressaltar el tema d'oficial de recollida d'opinions de nens i nenes i adolescents, perquè nosaltres estem impulsant tots aquests processos de consulta, però creiem que seria molt interessant que les administracions ho poguessin assumir i que poguessin tenir un sistema estadístic enfocat en la infància, però que fos oficial.

Per exemple, sabem que el País Basc està treballant amb el pla obert de governança oberta, el pla d'acció –perdó– de governança oberta, i estan incorporant el Baròmetre d'Opinió d'Infància també com una eina a tenir en compte. Vull dir que sí

que estem veient que a nivell d'administració pública es pot es pot assumir i impulsem realment que pugui ser així. Ens interessa moltíssim, i això té molt a veure amb el que us comentava abans de la qualitat en els processos de participació, de que realment els responsables polítics puguin rebre una formació específica, però també garantir una participació, que els infants realment són subjectes actius de ciutadania. L'única diferència amb nosaltres és que no poden votar i que necessitem fer aquest acompanyament, però realment fomentar especialment en qüestions que són del seu propi interès, un intercanvi, uns espais on puguin assumir propostes i que aquestes propostes puguin ser vinculants.

La política amigable amb infants, això també us comentava abans. Quantes lleis, normatives, plans, són realment amigables amb la infància? D'entrada, que coneguin tot el tema de la legislació, però llavors també que puguin ser formats, que puguin ser realment compresos per la infància, que moltes vegades això sabem que és complicat i tenim poques experiències en aquest sentit.

I llavors, amb tot el que comentava abans també, l'important és garantir aquesta participació, però sempre garantint els processos de qualitat. És a dir, nosaltres també com treballem amb UNICEF, que també ens interessa moltíssim que els infants tinguin aquesta interacció a nivell polític, és que ells es preparen les propostes, venen, les comenten i després en fem el seguiment. I això també interpel·lem que pugui ser una responsabilitat a nivell polític.

I abans us comentava també la preocupació que els mateixos infants ens comentaven amb el tema dels abusos sexuals, amb el llistat de les preocupacions i en aquest cas també una de les recomanacions, evidentment, és poder garantir espais lliures de violència per a la infància i l'adolescència i desenvolupar també les polítiques de salvaguarda en qualsevol institució. Això també creiem que és fonamental per tenir-ho en compte, independentment si es treballa de manera directa o indirecta amb la infància.

Llavors jo he anat com molt ràpida. Espero que hagi sigut útil. I aquí teniu tota la informació, com us deia el Roger, de no només el baròmetre, sinó altres documents en clau de participació que esperem que siguin interessants per vosaltres.

I moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies per la compareixença. Passaríem al torn de paraules dels grups parlamentaris. Començaríem pel grup de Junts, amb la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé, en primer lloc, doncs, agrair la feina. Ahir nosaltres ja vam tenir la sort de poder-lo escoltar perquè vostès ja van venir a la comissió de Territori. Sabem que els pertoca comparèixer normalment a la Comissió d'Infància, que també m'agradaria posar en valor que el Parlament té una comissió d'infància i que crec que normalment hi tenim bastanta relació amb vostès, que compareixen sovint i amb totes les altres entitats dedicades a la infància i que, per tant, aquest Parlament sí que té una escolta oberta amb totes les necessitats de la infància. I també entenc que vostès vulguin venir a comparèixer a la Comissió d'Afers Institucionals per explicar la rellevància de la situació de la infància, en aquest cas avui, doncs, de l'escolta.

Jo, pel que fa a l'escolta, considero molt, molt positiu aquesta feina que han fet i els hi voldria agrair, perquè és veritat que moltes vegades es fan les polítiques pensant què voldrà l'altre sense saber directament què vol l'altre. I en el cas dels infants, al ser d'edats que són menors, doncs no tenim aquesta tendència a preguntar directament. Feien referència també, doncs, a aquestes dades sobre la situació. Jo els voldria preguntar: Quina conseqüència té aquest estudi? Si això arriba als poders públics, si després hi ha una continuïtat de cara a les polítiques que s'han de fer escoltant aquests baròmetres que vostès tenen. Vostès ja han explicat que han començat vostès i que esperen que això després ho segueixi fent doncs segurament alguna administració pública, però sí que els hi voldria preguntar si això té efectes de cara a les polítiques públiques que es fan de cara a la infància. I, en tot cas, quin és el paper que hauria de tenir el Govern, el departament corresponent en la matèria pel que fa a això? Si vostès n'han vist els resultats, si han vist algun canvi. I què es podria fer sinó des del Parlament de Catalunya per incidir a que hi hagi més atenció a aquest tipus de polítiques?

Perquè al final el que volem és el benestar d'aquests infants i vostès donaven dades aquí, entre d'altres molt, molt rellevants –que ahir també es van parlar– del benestar

emocional dels infants. I, per tant, doncs saber on ens trobem i totes les dades que vostès han donat, doncs és probable que ens ajudi a acollir-los una mica més a aquesta situació amb edats que els hi costa molt expressar-se i, per tant, doncs aquí trobem una bona manera d'encarar com a mínim les polítiques, en aquest cas, també escolars. No sé si amb el Departament d'Educació també hi ha aquests contactes i es pot planificar els cursos i, sobretot, la necessitat d'aquesta salut emocional des dels programes que es fan quan es preparen aquests cursos escolars.

Això, i després també més que res, ja els hi dic escoltar-los a vostès, que crec que és el que ens ajuda a nosaltres a fer millor política. I el que sí que els voldria puntualitzar és que vostès han parlat del Congreso, de les activitats que fan el Congreso també, i fins i tot han mencionat Euskadi i ja que són UNICEF Catalunya, jo els voldria posar les dades del Parlament de Catalunya. A banda de tenir la Comissió d'Infància, nosaltres tenim el Parlament obert. Entre cinquè i sisè de primària rebem anualment vint mil visites de nens de cinquè i sisè de primària al Parlament de Catalunya, on s'explica no només la història d'aquest Parlament, sinó també què és el que fem els polítics aquí i, per tant, podem també escoltar i compartir.

Però especialment l'any passat el Parlament va començar els tallers participatius amb deu mil alumnes, que és un tema pioner, amb estudiants d'FP, de secundària, inclús de batxillerat. Debaten, negocien, pacten i ens fan arribar les propostes als parlamentaris. Per tant, aquest Parlament, el de Catalunya, escolta i crec que UNICEF, quan expliqui aquestes dades, hauria de compartir també les del nostre país.

I per acabar, nosaltres també hem fet enquestes. És un programa nou, deu mil enquestes a estudiants. I ja que aprofito per dir això, doncs m'agradaria saber quin és també el seu *target* quan fan aquest tipus de baròmetres, o sigui, amb qui s'enfoquen. Perquè nosaltres, per exemple, aquestes deu mil visites s'han fet també aquestes deu mil enquestes s'han fet directament a estudiants.

Doncs moltíssimes gràcies, una vegada més, perquè només compartint aquests resultats, doncs és el que ens ajuda, segurament, a avançar i a la protecció dels

drets i les garanties que ha de tenir qualsevol infant per créixer amb salut i amb felicitat, que és el que tothom volem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada i secretària primera de la Mesa. A continuació, seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en aquest cas, amb la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. En primer lloc, m'hi sumo als agraïments dels representants d'UNICEF, tant als que estan a la sala com als que han comparegut, la senyora Casanova i també el senyor Garcia, i donar-los la benvinguda –per què, no?– en un espai diferent que no és la comissió habitual d'infància, on tenim una relació, jo crec que de treball ja de bastant consolidada amb la comissió, i ho dic com a portaveu de la Comissió d'Infància, però mai sobra..., mai és sobrer escoltar-los per poder situar aquesta perspectiva d'infància que sovint els adults, com vostès també han explicat, no la tenim en compte.

Escoltant la seva compareixença i una mica l'informe que ens han presentat, des d'Esquerra Republicana, ens sorgeixen diferents preguntes, preguntes que els hi volem traslladar per veure si realment amb la resposta, també a nosaltres que ens sigui útil per poder fer valorar alguna proposta o alguna iniciativa que podríem proposar. Vostès han parlat dels diferents espais que on sí que es fa algun tipus de participació. De fet, han parlat dels vint-i-tres municipis. Ens agradaria saber si és possible que si ens poden detallar, quan parlen d'aquests vint-i-tres municipis, de quin tipus de municipis. Si ho fan només als municipis grans, mitjans o si també ho fan als municipis petits i rurals.

L'altra pregunta que també ens sorgeix és cert que existeixen els consells dels infants en alguns municipis. Jo recordo a la meua època també vaig ser consellera dels infants i considero que són molt útils. És un espai de participació, d'escolta i, com molt bé també vostès han explicat, de compromís de que l'acord es pugui materialitzar. Voldria saber si, quan parlem de participació en aquesta esfera més

local, si amb els consells municipals dels infants en tenim prou o hauríem de valorar altres iniciatives. I quan diem valorar altres iniciatives, m'agradaria també saber si, a part del País Basc que vostès ara ens han situat, si com a Catalunya ens haguéssim d'emmirallar en algun altre país o algun altre territori que realment sí que garanteix i practica aquesta participació dels infants, quin seria? M'agradaria saber quin seria aquest territori.

Després hi ha una altra pregunta que crec que també seria interessant i és el tema de la salut emocional. Vostès ens han situat que preocupa o afecta més les noies que no pas els nois i que també afecta a partir dels onze anys. Com a presidenta de la Comissió d'Estudi de Salut Mental i Addiccions, un dels temes que ens queda pendent per tractar en aquesta nova és aquesta perspectiva d'infància també dins de la salut mental. Ens agradaria, si és possible, que ens poguessin també donar alguna pinzellada de quin seria l'aspecte que hauríem de tractar per poder tenir o copsar aquesta necessitat real i després, evidentment, proposar una possible resposta.

Jo crec que en aquesta sala ens hauria de preocupar una mica a tots com és que els infants no, no, no veuen o no vulguin que sigui l'última opció, de quan els diuen quina professió vulguis fer, sigui la de polític. Jo crec que aquesta és la responsabilitat que tenim tots i totes. Potser no hauríem de ser molt i molt conscients també quin missatge estem transmetent, quins discursos estem fent, quina posada en escena també fem. I crec que també és responsabilitat nostra aquesta imatge, perquè que els nens i les nenes no vulguin fer de polítics i polítiques, llavors crec que el futur el tenim una mica bastant gris, per no dir negre.

I per últim, i recullo també la reflexió que ha fet la companya Glòria Freixa, que al Parlament ja fa diferents accions que tenen en compte la participació dels infants. Jo em voldria centrar, per exemple, en la Comissió d'Infància,

Fitxer 19CAI14

com a portaveu crec que és el que em toca, igual que conec de prop, perquè les presidències de la Comissió d'Infància al Congreso les han liderat companyes meves d'Esquerra Republicana i conec de prop aquesta jornada que es fa, voldria saber si

existeix aquí a Catalunya, perquè no m'ha quedat clar, com un espai amb grup, un grup, diguem-ne, d'infants consolidats de participació que els poguessin participar també i dedicar-li una jornada de la Comissió d'Infància aquí al Parlament.

Moltíssimes gràcies de nou i ens continuarem trobant a altres comissions.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, el diputat Pau Ferran.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, presidenta. Agrair al senyor Roger García i la Sílvia Casanovas, d'UNICEF, per ser avui aquí al Parlament i presentar-nos el quart baròmetre d'Infància i Adolescència. I el primer que vull fer és reconèixer la importància d'aquest exercici, perquè moltes vegades parlem dels infants i dels adolescents de manera genèrica, però sense escoltar-los i aquest baròmetre permet recollir i aprofitar informació rellevant per entendre el que els preocupa i com veuen la realitat que els envolta.

I entre els resultats, especialment els de grau de preocupació per qüestions específiques, on entenc que l'enquesta planteja de manera directa punt per punt cadascun d'aquests elements, n'hi ha alguns que són especialment preocupants i que interpel·len i ens interpel·len a nosaltres també com a responsables polítics. El fet que els abusos sexuals a la infància apareguin com una de les principals preocupacions crec que és un toc d'alerta clar i la protecció dels menors ha de ser prioritària per part de qualsevol administració pública. També destaca la preocupació pel terrorisme. Normal també en un estat permanent d'alerta, en alarma, en el qual vivim, exactament igual sobre les guerres i els conflictes internacionals. Però també és molt curiós l'element que apareix i és el de la desafecció política, que s'expressa de manera generalitzada per molts infants i adolescents. I ells perceben que les institucions no els tenen en compte, que potser hi ha massa soroll i polarització i segur que els casos de corrupció que hem conegut últimament per part del Govern, doncs, no ajuden a tenir una bona imatge que millori la imatge dels responsables polítics. I crec que aquí cal ser molt clars. I és que la política ha de recuperar la serietat, la responsabilitat i que els infants i adolescents necessiten també administracions públiques que funcionin i que donin respostes a les seves

necessitats, als seus problemes i que no es converteixin en un permanent espectacle.

També hi ha una referència molt explícita a la inseguretat ciutadana, la qual preocupa força o molt al vuitanta-cinc per cent dels infants. I em sembla molt, molt considerable. I crec que tant per part de les institucions com per part dels partits polítics no podem seguir negant aquest problema, perquè no es tracta sinó d'una simple percepció, sinó que hi ha un problema real als carrers.

El que sí aporta també el baròmetre és una oportunitat, que és molt interessant, en tot l'aspecte del compromís cívic i implicació ciutadana, perquè permet també als infants i adolescents aturar-se, encara que sigui un segon abans de respondre a les preguntes i plantejar-se si en un futur voldran implicar-se, voldran participar, independentment de la seva ideologia o de la seva manera d'entendre la vida, en qualsevol projecte polític o en qualsevol entitat per col·laborar en aquells assumptes que ells puguin considerar adequats o oportuns.

En definitiva, crec que aquest baròmetre mostra que les noves generacions tenen visions molt diverses respecte a la realitat i respecte a tot tipus de qüestions. Crec que això també confirma que no podem imposar una única mirada sobre els joves, els infants i els adolescents, sinó que s'ha de respectar la seva pluralitat. Treballar amb realisme i centrar-nos a resoldre els problemes concrets que més els afecten.

Dit això, agrair i valorar molt positivament aquest baròmetre, tota la feina que feu i totes les dades que ens aporta. I també recollim les recomanacions que es plantegen en aquest últim bloc final que ens heu presentat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, per part del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies de nou, presidenta. Bueno, en primer lugar, agradecerles su comparecencia, señora Casanovas y señor García. Y, bueno, tal como hecho también en la primera comparecencia en el día de hoy, pues quiero dividir mi

intervención en dos bloques. La primera parte referido a un poco a la forma de lo que sería el barómetro y la siguiente parte hablar de lo que es sustantivo, ¿no?, lo que es el fondo del barómetro.

En cuanto el primer bloque de preguntas, la primera que formulo es si podría decirnos si concretamente este informe ha sido financiado en parte o cuanto por la Generalitat de Catalunya y en caso de ser así, pues ¿cuál es el importe? Al igual que de otras administraciones públicas, como puede ser, por ejemplo, ayuntamientos, etcétera. Y en cuanto a la segunda y última pregunta de este bloque de, en cuanto a la forma, cómo se decide normalmente los temas que salen en los distintos barómetros en sus distintos informes.

Y hablando del segundo bloque referido al fondo del informe, pues miren, la inseguridad, que a día de hoy yo creo que es un tema que está al orden del día, según este barómetro no preocupa nada casi al diez por ciento de los jóvenes y es de las cuestiones que menos salen o que menos hincapié se ha hecho en la parte de «me preocupa mucho». Nos parece muy raro, a sabiendas de cuáles son los resultados actuales de todas las encuestas sobre juventud y sobre infancia, que reconocen como los principales problemas de los jóvenes a día de hoy la inseguridad, la vivienda y su futuro, las oportunidades reales que hay en esta tierra.

Y lo más preocupante, y lo que nos hace desconfiar en parte de su barómetro es que, así mirando solo, haciendo la vista en grande, pues tan solo hay nueve referencias a la palabra «inseguridad» y en cambio, si filtramos por la palabra «género», setenta referencias. Y, así pues, que la objetividad de dicho informe es de dudosa credibilidad, ¿no creen?

Más allá de esto, creo que es importante reconocer que la inseguridad, la vivienda y los empleos dignos son tres grandes retos que nos van a acompañar durante los próximos años, especialmente cuando ni el Partido Popular, ni el PSOE ni el separatismo están haciendo nada para frenar dicho problema.

Y, finalmente, la última pregunta que quiero hacer, sobre todo hablando directamente de lo que se pone en el informe, es que qué valoración hacen ustedes de que en el informe se destaque textualmente que «hay una clara disminución en

la actualidad de la preocupación por las desigualdades de género, el machismo y la violencia machista».

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, passàriem al torn de paraula al grup parlamentari del Partit Socialista i Units per Avançar, amb el diputat Jesús Becerra. (*Remor de veus.*) Perdó, perdó, perdó. M'he deixat, al ser la intervenció anterior, a la compareixença anterior vostès, els proposants. El grup parlamentari dels Comuns, amb el diputat Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies. No, sinó seríem qui donem suport al suport al Govern i encara *no estamos ahí*. Gràcies per... (*L'oradorriu.*) Stop. Gràcies per la vostra compareixença. Vam tenir oportunitat de veure'ns ahir, quan vau fer la compareixença a Territori. Vau tenir oportunitat de debatre sobre l'habitatge com a la principal circumstància i causa de desigualtat no només, evidentment, entre els adults, sinó sobretot també amb aquesta..., com genera, com és la principal causa que genera aquesta pobresa infantil i que jo crec que –ho heu anat seguir dient– que un de cada tres nens i nenes del nostre país estan en risc de pobresa o en risc d'exclusió social.

Deia que ja ahir vam poder agrair la tasca que fèieu. Avui parlem d'aquest baròmetre, però des del nostre grup, el primer que els vull dir és que considerem aquest baròmetre com una eina de país, honestament, una eina que crec que és –i així ho han dit, eh?– de democràcia profunda i també, sobretot per nosaltres, de rendició de comptes. Ho hem dit, ho hem situat. Crec que escoltar la veu de nens, nenes, adolescents no és només una obligació moral, que podria semblar, o un xec, sinó que és i ha de ser una exigència política. I segurament això seria una de les claus de per què aquesta desafecció. Però en tot cas ja tindriem l'oportunitat d'aprofundir més, no?

Això ens obliga a fer política amb dades, a construir polítiques públiques amb aquesta necessària mirada generacional estratègica. I a Catalunya, com ens han dit, les preocupacions que emergeixen amb més força són l'emergència climàtica, situació econòmica i la inseguretat, i, entre els temes percebuts com a molt o força

preocupants, ens destaquen alguns que ens interpel·len directament a l'acció pública i al conjunt de la societat: els abusos sexuals infantils, les guerres, la fam al món, la pobresa, la qualitat del sistema sanitari.

També ens sembla rellevant destacar les dades sobre confiança institucional. Crec que avui és segurament el que més ens està impactant i el que més ens ha de preocupar. I veiem com les escoles, la sanitat pública, la universitat, les ONGs, la comunitat científica són percebudes com a espais de confiança, mentre que partits polítics i representants institucionals, diria també la monarquia, obtenen les puntuacions més baixes. Aquest contrast ens obliga a revisar prioritats, actituds i pràctiques i, evidentment, el que cal és menys soroll, més compromís real, menys titulars i més polítiques útils i tangibles.

Malgrat això, deixeu-me també posar falca, doncs, des del municipalisme es valora molt més la situació política local que no pas la situació política estatal. Per tant, vol dir que els ajuntaments encara està percebut dintre d'aquesta representació institucional com un dels espais més propers i, per tant, amb més confiança.

Resulta també preocupant la qüestió dels estereotips de gènere, com es reproduïxen i, en aquest sentit, la primera pregunta: Quina comparativa han vist o es pot veure amb relació a anteriors baròmetres? Si ha empitjorat aquesta qüestió dels estereotips de gènere, com ho ha fet amb la gent jove, diguéssim, o si bé no han estat rellevant i es mantenen els mateixos resultats aproximats.

Una altra pregunta sobre les prioritats a Catalunya: Quines poden dir tres recomanacions polítiques podrien considerar més urgent a partir d'aquests resultats catalans més concrets? Medi ambient, economia i inseguretat i del focus en salut en salut mental, per traslladar de manera immediata al govern i al món local. Un, m'atreveixo a dir, seria l'habitatge, segurament, perquè ahir vam tenir ocasió de parlar-ne.

Traducció d'aquestes dades en acció? Com proposeu o com ho fareu per retornar els resultats del baròmetre als centres educatius i als ajuntaments? No sé, guies, tallers, *dashboards*, perquè serveixin precisament per prioritzar aquestes accions..., aquestes actuacions en salut mental, en convivència i en participació infantil. Una tercera, una quarta, la mostra catalana incorpora joves de diferents nivells

socioeconòmics i orígens. Quines bretxes territorials, socials, de gènere heu detectat amb més força? I com podríem ajustar polítiques en aquest sentit? Per exemple, suport emocional a centres d'alta complexitat, reforç d'activitats extraescolars, etcètera, per tancar aquestes bretxes.

Sobre la inseguretat, per saber si és percepció real o hi ha una part d'influència mediàtica també en aquestes respostes, hi ha més preguntes que complementen aquestes? Doncs si van o no van soles pel carrer, si han tingut alguna qüestió o s'han vist immersos en alguna qüestió que té a veure precisament amb aquesta inseguretat o si simplement estem parlant d'una percepció. Jo crec que això també ens ajudaria políticament per combatre aquesta percepció d'inseguretat.

I, per últim, el baròmetre mostra –ho he dit, eh?– aquesta baixa confiança en partits i en polítics i quines pràctiques de participació, no? Han dit alguns consells d'infants, pressupostos amb mirada infantil, si tenim alguna més. Al món local segurament amb això hem avançat força més en consells d'infants, però a nivell parlamentari recomanaríeu per reconstruir confiança i implicar els adolescents.

I, per últim, i ja acabo, doncs això, posar en valor el potencial transformador de la participació infantil i adolescent. Jo crec que si escoltem de veritat, si convertim aquesta veu en un criteri de governança, si incorporem els resultats del baròmetre com una diagnosi estructural, doncs segurament podrem avançar cap a una Catalunya més justa, més igualitària i amb més futur, i garantir també –dèiem també ahir– garantir drets de la infància. Avui no és només protegir aquest present, sinó sobretot és defensar les generacions futures.

Gràcies per la vostra feina.

La presidenta

Gràcies. I ara sí, per part del grup Socialista i Units per Avançar, el diputat Jesús Becerra.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, presidenta. Molt agraït per l'informe i el baròmetre que presenten, senyora Sílvia Casanovas i senyor Roger García. El Baròmetre sobre la Infància és pràcticament intentar detectar amb els infants aquelles preocupacions, perquè

l'etapa amb la qual es fa a partir dels onze a divuit anys ja és una etapa que ja han consolidat, ja han passat de l'època d'observar, tocar, aprendre i estan ja en una perspectiva més agafant aquest criteri crític, opinió, sentir-se part del món. D'aquesta manera, els infants és el pas previ claríssim per sentir-se part de l'entorn. Cada cop van descobrint més aspectes, cada cop van integrant-se en aquesta societat i, llavors, és un encert immens fer aquest baròmetre, sobretot en aquesta etapa, perquè permet extreure dades molt importants de què opinen, què pensen sobre cada aspecte.

Hi ha dades tan importants com, per exemple, que el fet de..., hi ha un percentatge d'infants que se senten sols i hi ha un percentatge d'infants

Fitxer 19CAI15

que se senten maltractats per progenitors adults. Hi ha la problemàtica dels abusos, la preocupació. Hi ha infants que se senten apartats com de l'entorn d'amistats, etcètera. Això, en relació amb tot aquest benestar emocional i altres aspectes que són termòmetre o que són aspectes que crec que hem de posar el focus, una primera pregunta aniria per la sistemàtica, com ha afegit alguna diputada o algun diputat que m'ha precedit, és, un cop fet el baròmetre, no sé si tenen la capacitat tècnica d'aquest baròmetre estigui claríssimament, es pugui individualitzar per centre o per municipi, –garantint l'anonimat, està claríssim– però si tenen aquesta capacitat per fer retorn individualitzat a cada centre, a cada municipi i als diferents interlocutors que a nivell local, a nivell comarcal, a nivell provincial i en totes les seves fases, intervenen en cadascun dels aspectes que vostès detallen en els baròmetres. Perquè crec que seria bo que, per exemple, serveis socials, els centres educatius, els centres de salut, etcètera, doncs per què no?, tinguin aquesta fotografia dels centres educatius a nivell de l'entorn, què s'expressa pels infants en aquests baròmetres.

Després sobre el percentatge o el mostreig que acaparen. És molt encertat de quinze mil infants. No sé si amb les noves tecnologies podrien intentar abarcar o fer que aquest mostreig arribi encara més enllà, no?, intentar multiplicar-ho implementant eines que pugui fer que l'anàlisi posterior o la recollida o les gràfiques, tot això que

després formen pugui abarcar molt més espai de municipis i societats. Llavors aquesta seria la segona consideració a fer-los.

De tot el baròmetre, m'ha sorprès molt, sobretot a part de la part emocional que els he dit de la soledat, etcètera, etcètera, aquesta evolució conforme van creixent en el que el tema d'agressió sexual sembla que perdi importància o el tema o sigui, els majors d'edat en tema de desigualtat de gènere, en el tema de medi ambient. Com que la importància que li donaven a altres edats, doncs, onze, dotze, tretze, catorze, no és la importància que li donem amb setze, disset, sobretot al final, no? Llavors una de les preguntes és si tenen opinió o què pensen sobre per què passa això?

I l'última que els faig, perquè és veritat que els hem acaparat de preguntes, el paper dels *influencers*, el paper dels *influencers* en tot aquest baròmetre i aquesta balança d'opinions que poden expressar els infants, quin pes creieu que pot tenir *influencers* que siguin seguits pels joves?

I molt agraït del baròmetre.

La presidenta

Gràcies, diputat. De nou passàriem al torn de paraula els compareixents perquè poguessin donar resposta amb la màxima celeritat. *(Roger Garcia Rodoreda intervé sense fer ús del micròfon.)* Sí, d'acord.

Sílvia Casanovas i Abancó (responsable de polítiques local i participació, UNICEF Espanya)

Doncs bé, moltes gràcies per tot. Perdó si m'he saltat el protocol. *(La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.)* D'acord. Doncs moltes gràcies per les seves intervencions. Intentarem ser el més sintètics possibles i contestar totes les qüestions. Comencem per la senyora diputada de Junts amb el que comentava. Des d'UNICEF ens interessa molt transversalitzar els drets de la infància, és a dir, evidentment, hi ha la Comissió d'Infància i la tenim absolutament en compte. Però també és molt important que els drets de la infància no són, no pertanyen només a la comissió com a tal, sinó que ens interessa precisament transversalitzar aquesta visió de que els drets de la infància abarquen tota la societat i tots els estaments.

Disculpeu també amb la qüestió del matís estatal, perquè en aquest cas jo soc la responsable de polítiques locals i participació d'UNICEF a Espanya. El meu company ve en representació d'UNICEF Catalunya i els exemples que he posat, que he anat molt ràpid, a nivell local, a nivell autonòmic, a nivell estatal i també podríem posar exemples a nivell internacional, era per fer aquest matís d'altres experiències que s'estan fent també en altres contextos, però evidentment, sense desmerèixer la clau catalana.

D'altra banda, també celebrem tota la visió que ens ha comentat de la participació dels infants i aquesta obertura a nivell de Parlament i també totes les enquestes que s'estan fent. El meu matís era, en aquest cas, que puguin ser qüestions com més estables. Que el que estem veient és que ja hi ha un avanç en el tema de participació i que els nens poden sentir-se escoltats, però el que ens interessa és que hi hagin mecanismes estables, de contacte, que els infants puguin fer aquestes propostes i que després hi hagi una rendició de comptes, que no poso en dubte que s'estigui fent, sinó que intentem que es pugui reforçar en aquest sentit.

No sé si en clau catalana hi havia alguna qüestió, però bé ressaltar que aquests exemples que hem pogut donar, evidentment el baròmetre –sí, important– el Baròmetre d'Opinió d'Infància, les tres anteriors edicions només teníem informació que publicàvem a nivell estatal. És la primera vegada, també per la mostra que hem tingut de les diferents comunitats autònomes, que hem fet les separates que en diem i tenim informació també regional. I això també és important poder-ho matisar en aquest cas. Saltem sinó a... No sé si hi ha alguna qüestió...

Roger Garcia Rodoreda (Responsable de Polítiques d'infància, UNICEF-Comitè Catalunya)

Sí, no, no. En aquesta línia també, el tema de, precisament, el tema que fem aquest exercici, el que volem és que aquest exercici de captar la informació. Avui hem tingut aquí el director –ens han dit– del Centre d'Estudis d'Opinió, què important és com un..., o sigui, al final, és un exercici. Al final, participació, podem parlar de moltes coses, no?, que deia la Sílvia, hi ha moltes experiències i moltes iniciatives. En el cas concret, per exemple, del tema del baròmetre, el que estem dient és que, per exemple, que ideal seria que això, a partir d'aquest exercici periòdic, sistematitzat

de les administracions, no només a nivell català, podem pensar també a nivell dels diferents municipis que puguin abordar això, ostres, doncs que important, perquè això ja estaria dintre de l'articulació política de com donar resposta. Primera, tu t'informes i tens de primera mà què estan dient els nanos. I a partir d'aquí això té una incidència o hauria de tenir una incidència en les polítiques.

I, evidentment, la nostra feina com UNICEF Catalunya és traslladar això que ens estan dient els nens i les nenes a través d'aquest exercici a les autoritats competents perquè vegin què estan dient. Que això no vol dir, òbviament, que el Govern i qualsevol actor polític tingui altres mecanismes de saber què poden estar opinant i estan dient els nens i les nenes. Sabem que s'han fet molts exercicis, no? I UNICEF Comitè Catalunya hem col·laborat, per exemple, poso l'exemple de consultar a l'hora de fer el pressupost què poden pensar nens i nenes respecte el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Són exercicis que nosaltres celebrem perquè al final van en aquesta línia.

El que estem dient és, el que diu també la companya és com aconseguim això anar més enllà, que això sigui sistèmic, que sigui periòdic, arribar als col·lectius que no arribem, perquè, al final, amb participació infantil, tenim el mateix problema que amb la participació dels adults, però encara més perquè la infància encara ens costa més arribar. Si ens costa amb els adults, com no ens ha de costar amb els infants? Per exemple, que aquests espais, el CNIAC, doncs com fem que realment sigui divers, que sigui representatiu de la infància a Catalunya? Doncs són aquests reptes que encara que ara tenim.

Sílvia Casanovas i Abancó (responsable de polítiques local i participació, UNICEF Espanya)

Doncs passem sinó a la pregunta, bé, a les preguntes de la diputada, la senyora diputada d'Esquerra Republicana, que ens comentava també de si realment era suficient una participació potser més vinculada amb consells locals i a més a més. Evidentment la resposta és no. Nosaltres entenem un sistema de participació més ampli, que la participació infantil no només sigui sectorial en un element concret, sinó que evidentment ha de formar part dels propis centres educatius, de les famílies també, perquè moltes vegades poden ser alienes que els nens també tenen..., nens

i nenes tenen dret a participar en el marc de la família. Sistema de protecció, també tenim moltes experiències de com fomentar la participació en aquells nens i nenes que estan vinculats amb el sistema de protecció. És a dir, que la participació com a tal ha de ser al més àmplia possible. I és veritat que s'ha de fer o donar més focus a aquells nens i nenes amb la qüestió d'equitat que potser no tenen tantes oportunitats de participar.

Nosaltres interpel·lem a que sigui una participació voluntària i equitativa. És a dir, independentment del teu origen i independentment de la teva situació econòmica, discapacitat, etcètera, tens el dret a participar, però tenir el dret a participar moltes vegades ha de venir acompanyada de recursos, recursos tant tècnics com també econòmics per fomentar aquesta participació.

A nivell estatal tenim 321 municipis que formen part de la iniciativa «Ciutats Amigues de la Infància». És un procés que estem impulsant des del 2002. Ara el Roger, sinó, pot matisar més els municipis. A nivell en clau catalana ens trobem amb molta diversitat de municipis. Generalment tenim ciutats grans, però també municipis més petits que formen part de la iniciativa. Han de complir una sèrie de requisits. Però és veritat que un dels pilars, com comentava abans, és que siguin aquests..., que tinguin aquests grups de participació, que el que ens interessa és que no sigui una participació simbòlica. No ens interessa una foto el 20 de novembre com a Dia Mundial de la Infància amb l'alcalde o alcaldessa, sinó que ens interessa realment que siguin processos estables que els nens i nenes es reunixin de manera independent, que facin propostes de qualitat i que les puguin compartir amb els seus alcaldes i alcaldesses en aquest cas. I que després, el que us comentava abans de la rendició de comptes, que se'ls comenti què ha passat amb aquestes propostes. I en aquest sentit, això es pot traslladar tant a nivell, insisteixo, multinivell, a nivell local, autonòmic, etcètera.

A nivell d'altres experiències de països, per exemple, que tenim una mica en el radar, també mencionar que sí que hem vist que hi ha com una evolució en totes les propostes vinculades en participació. Hi ha una normativa del Consell d'Europa, per exemple, de com fomentar espais de participació. La Comissió Europea té una plataforma de participació amb diferents entitats i països. Nosaltres en formem part

també. Hi ha moltíssimes experiències que això també, jo crec que podem incorporar-ho també amb els materials que tenim. Coneixem experiències de parlaments amb infants a Irlanda, per exemple, en molts països europeus, però això ho podríem especificar també en... Tenim un document específic amb tota la dinàmica de participació en aquest nivell.

Amb relació a la salut mental, de què serveix també el Baròmetre d'Opinió d'Infància, per nosaltres no deixa de ser una fotografia, és a dir, tenim la resposta de tots aquests infants. Si volem fer polítiques públiques que tenen a veure amb salut mental, amb medi ambient, amb educació, etcètera, aquí tenim la fotografia. D'aquest... Perquè considerem que és útil també com a suport, en aquest sentit, que ens puguem emparar de què diuen els infants, perquè moltes vegades tenim els informes tècnics que elaboren els adults, però ens falta precisament què opinen i què es preocupa per part de la infància.

Llavors, amb relació a les delegacions oficials, que també crec que comentava, aquí a Catalunya tenim el CNIAC, el consell nacional que està en funcionament del 2013 i ho vinculo una mica amb la meua primera intervenció que deia al principi, no? És suficient tot el procés de participació? La resposta és no. Celebrem, evidentment, tots els avenços que hi ha hagut. Fa uns anys enrere parlar del dret a la participació era inviable. Per què? Perquè si fem una mica un procés de consulta, generalment, el dret a la participació no està en el top. Quan preguntem a una persona adulta: Quin és per a tu el dret més important? Generalment serà educació, salut, etcètera. Sabem que els drets no es poden separar, però el dret a la participació no sol ser en primer lloc.

I perdoneu perquè ja m'estic anant per una altra banda. No sé, Roger, si vols comentar alguna cosa.

Roger Garcia Rodoreda (Responsable de Polítiques d'infància, UNICEF-Comitè Catalunya)

No, això que diem també, al final, jo crec que la reflexió és dir: El tema de la participació s'ha d'incorporar –com dèiem ahir, també– aquesta perspectiva s'ha d'incorporar a tots els nivells. O sigui, hem de parlar de participació arreu, perquè la participació significa canviar. És a dir, el que diu la Sílvia. És a dir, no podem

transformar tot el que fa referència als drets dels infants si no ho fem de la mà del tema de participació. Llavors això és necessari. I això és una crida que fem a tots els nivells, és a dir, ho hem de canviar des del rol dels infants a dintre de la casa, a l'escola, arreu. I en el cas vostre, com a legisladors, la reflexió és dir: Com podem fer per incorporar sempre la participació de la infància a l'hora dels processos d'elaboració de normes, per exemple? Més enllà també d'incentivar aquesta participació, perquè al final el que tenim és un dèficit, diríem legal també, però també cultural, de foment d'aquesta participació, per certa desconfiança en això. Per allò que dèiem abans, una mica sí, si tots hi creiem, però després ens costa. Perquè al final també hem d'entendre que no és només que els nens i les nenes venen a opinar sobre allò que nosaltres volem. És fomentar espais de participació, que al final és que els nens i nenes siguin autònoms per poder treballar en això, no?

I jo dic també, per exemple, amb les normatives que es treballen en temes de participació, que moltes vegades van dirigides molt a pensar l'administració com: Hem de preguntar això als nens i nenes. Sí, sí, hem de consultar-los, és clar que sí. Hi ha tots aquests processos per consultar temes específics, però després com incentivem que ells siguin ciutadans i prenguin aquesta autonomia per poder incidir en tot el dia a dia? No ho sé, però també està investigant en el tema també.

Sílvia Casanovas i Abancó (responsable de polítiques local i participació, UNICEF Espanya)

És que ens encanta parlar d'aquest tema. Saltem, si no a la reflexió que ha fet el senyor diputat del Grup Popular, que absolutament d'acord amb el que comentava de la desafecció política i això

Fitxer 19CAI16

jo crec que també és una mica la interpel·lació, de fins a quin punt tenim en compte les persones que ja han complert divuit anys de les que en tenen menys de divuit anys.

Llavors el baròmetre és molt ampli a nivell de dades. Després ho comentarem. Vosaltres aquí teniu el resum executiu. Tenim l'informe extens. Hem fet grups focals també on directament hem preguntat als infants per aquesta desafecció i veuen aquesta llunyania precisament pel que comentàvem abans, perquè no consideren que la política sigui amigable, no consideren que realment puguin aportar. Llavors hi ha aquesta bretxa que nosaltres ho posem com a avisador, de veure realment què es pot fer perquè realment els infants puguin tenir en compte que la política va molt més enllà, que simplement un vot. És simplement arrodonir aquesta reflexió. No hi havia cap pregunta pel senyor diputat. Era només una reflexió.

Saltem, si no a les preguntes de la senyora diputada de Vox? (*La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.*) Ai, perdó, doncs seria molt ràpida. Només comentar-ho, el tema que comentava a nivell de pressupost, a nivell estatal ho hem fet amb fons propis, o sigui que això està estava elaborat amb fons propis. Només dir-te que tenim una mostra enorme, distribuïda, sí, efectivament, per gènere. Les respostes nens i nenes, per edat. Tenim segmentada onze, dotze, tretze, catorze, quinze, setze, disset i divuit anys i per nivell socioeducatiu. Us compartirem també el tema de metodologia que hem fet servir. Això està fet amb un equip d'investigació de la Universitat de Sevilla, on anualment, amb altres grups d'investigacions i amb experts, precisament, de tot el tema es revisa tot el baròmetre com a tal. I sí que considerem que, evidentment, els resultats són absolutament rigorosos i per això aquesta transparència de posar-los a l'abast.

I, bé, resposta si no hi ha el senyor diputat de comuns en relació al tema de la devolució, de com l'estem fent. Tots els centres educatius que han participat també en el baròmetre reben una infografia amb els resultats principals també del baròmetre. I això ho fem a nivell de cada centre educatiu.

I amb relació també al senyor diputat del grup Socialista i Units per Avançar, en aquest cas també el que vostè comentava, si tenir aquesta mostra més municipal o no. En aquest cas, com que són els centres educatius que responen de manera individual, fem aquesta devolució també, com comentava abans, amb els centres educatius.

Disculpeu si ens hem anat de temps.

La presidenta

Moltíssimes gràcies. Sabem que és acotat el temps. També, doncs de nou l'agraïment per haver assistit de nou al Parlament de Catalunya i, en aquest cas, a la compareixença en relació a la Comissió d'Afers Institucionals.

I amb aquest darrer punt de l'ordre del dia, aixecaríem la sessió. Demanaria als portaveus un momentet per poder acordar la propera jornada.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT